

Rada
Unii Europejskiej

Bruksela, 21 czerwca 2022 r.
(OR. en)

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2021/0376 (COD)

9768/1/22
REV 1

LIMITE

EF 155
ECOFIN 557
CODEC 842

NOTA

Od: Sekretariat Generalny Rady

Do: Komitet Stałych Przedstawicieli / Rada

Dotyczy: Wniosek dotyczący DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniającej dyrektywy 2011/61/UE i 2009/65/WE w zakresie ustaleń dotyczących przekazywania funkcji, zarządzania ryzykiem utraty płynności, sprawozdawczości nadzorczej, świadczenia usług depozytowych i powierniczych oraz udzielania pożyczek przez alternatywne fundusze inwestycyjne

Delegacje otrzymują w załączeniu ostateczny kompromisowy tekst prezydencji z myślą o podejściu ogólnym.

Wniosek**DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
zmieniająca dyrektywy 2011/61/UE i 2009/65/WE w zakresie ustaleń dotyczących
przekazywania funkcji, zarządzania ryzykiem utraty płynności, sprawozdawczości
nadzorczej, świadczenia usług depozytowych i powierniczych oraz udzielania pożyczek przez
alternatywne fundusze inwestycyjne**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

(1) Zgodnie z art. 69 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE² Komisja dokonała przeglądu stosowania i zakresu tej dyrektywy i stwierdziła, że cele polegające na integracji unijnego rynku alternatywnych funduszy inwestycyjnych („AFI”), zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony inwestorów oraz ochronie stabilności finansowej zostały w większości osiągnięte. W przeglądzie tym Komisja stwierdziła jednak również, że istnieje potrzeba harmonizacji przepisów dotyczących zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi („ZAFI”), którzy zarządzają AFI udzielającymi pożyczek, doprecyzowania norm mających zastosowanie do ZAFI, którzy przekazują swoje funkcje osobom trzecim, zapewnienia równego traktowania powierników, poprawy transgranicznego dostępu do usług depozytowych, optymalizacji gromadzenia danych nadzorczych oraz ułatwienia stosowania narzędzi zarządzania płynnością w całej Unii. W związku z tym konieczne jest wprowadzenie zmian w celu usunięcia tych luk regulacyjnych, aby poprawić funkcjonowanie dyrektywy 2011/61/UE.

(2) Solidny system przekazywania funkcji, równe traktowanie powierników, spójność sprawozdawczości nadzorczej oraz harmonizacja podejścia do stosowania narzędzi zarządzania płynnością są równie niezbędne w przypadku zarządzania przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe („UCITS”). W związku z tym należy również zmienić dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE³, którą ustanowiono przepisy dotyczące udzielania zezwoleń dla UCITS i prowadzenia działalności przez UCITS, w zakresie przekazywania funkcji, przechowywania aktywów, sprawozdawczości nadzorczej i zarządzania ryzykiem utraty płynności.

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).

(3) Aby zwiększyć skuteczność działalności ZAFI, wykaz dozwolonych usług dodatkowych określony w art. 6 ust. 4 dyrektywy 2011/61/UE należy rozszerzyć o zadania wykonywane przez administratora zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011⁴ („administrowanie wskaźnikami“) oraz obsługę kredytów regulowaną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2167⁵. W celu uzupełnienia, należy też doprecyzować, że ZAFI, podejmując zadania wykonywane przez administratora wskaźników lub świadcząc usługi kredytowe, powinien podlegać przepisom wyżej wymienionych aktów.

(3a) Aby zwiększyć pewność prawa dla ZAFI i zarządzających UCITS w odniesieniu do usług, które mogą świadczyć na rzecz osób trzecich, należy doprecyzować, że ZAFI i zarządzający UCITS mogą prowadzić na rzecz osób trzecich tę samą działalność i świadczyć te same usługi, które już prowadzą i świadczą na rzecz zarządzanych przez nich AFI i UCITS, pod warunkiem że nie stwarza to nierozwiązywalnych konfliktów interesów. Taka możliwość sprzyjałaby również międzynarodowej konkurencyjności europejskich ZAFI i spółek zarządzających UCITS, pozwalając na osiągnięcie korzyści skali i pomagając w dywersyfikacji źródeł dochodu.

(4) W celu zapewnienia pewności prawa należy doprecyzować, że ZAFI świadczący usługi dodatkowe obejmujące instrumenty finansowe podlegają zasadom określonym w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE⁶. W odniesieniu do innych aktywów, które nie są instrumentami finansowymi, ZAFI powinni mieć obowiązek przestrzegania wymogów określonych w dyrektywie 2011/61/UE.

⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniające dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014 (Dz.U. L 171 z 29.6.2016, s. 1–65).

⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2167 z dnia 24 listopada 2021 r. w sprawie podmiotów obsługujących kredyty i nabywców kredytów oraz w sprawie zmiany dyrektyw 2008/48/WE i 2014/17/UE (Dz.U. L 438 z 8.12.2021, s. 1–37).

⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).

- (5) Aby zapewnić jednolite stosowanie wymogów określonych w art. 7 i 8 dyrektywy 2011/61/UE w odniesieniu do niezbędnych zasobów ludzkich ZAFI, należy doprecyzować, że w momencie składania wniosku o wydanie zezwolenia ZAFI powinni przedstawić właściwym organom informacje na temat zasobów ludzkich i technicznych, które ZAFI będą wykorzystywać celem wykonywania swoich funkcji oraz, w stosownych przypadkach, nadzorowania osób, którym przekazano funkcje. Co najmniej dwóch członków kadry kierowniczej wyższego szczebla powinno być zatrudnionych w ZAFI lub prowadzić działalność ZAFI w pełnym wymiarze czasu pracy i posiadać miejsce zamieszkania w Unii. Niezależnie od tego ustawowego minimum konieczne może być zwiększenie zasobów w zależności od wielkości i złożoności AFI.
- (6) Aby usprawnić jednolite stosowanie dyrektywy 2011/61/UE, należy doprecyzować, że zasady przekazywania funkcji określone w art. 20 mają zastosowanie do wszystkich funkcji wymienionych w załączniku I do tej dyrektywy oraz do usług dodatkowych, o których mowa w art. 6 ust. 4 tej dyrektywy.
- (7) Wprowadzanie do obrotu funduszy nie zawsze prowadzone jest bezpośrednio przez ZAFI, lecz przez jednego lub kilku dystrybutorów w imieniu ZAFI lub w ich własnym imieniu. Może też zdarzyć się, że niezależny doradca finansowy wprowadza do obrotu fundusz bez wiedzy ZAFI. Większość dystrybutorów funduszy podlega wymogom regulacyjnym na podstawie dyrektywy 2014/65/UE lub dyrektywy (UE) 2016/97, które określają zakres ich obowiązków względem ich własnych klientów. W niniejszej dyrektywie należy zatem uwzględnić różnorodność ustaleń w zakresie dystrybucji i uznać istniejące zabezpieczenia dotyczące ustaleń, w ramach których dystrybutor działa we własnym imieniu, wprowadzając AFI do obrotu na mocy dyrektywy 2014/65/UE lub za pośrednictwem produktów inwestycyjnych opartych na ubezpieczeniach na życie zgodnie z dyrektywą (UE) 2016/97, w którym to przypadku przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące przekazywania funkcji nie powinny mieć zastosowania niezależnie od jakiegokolwiek umowy dystrybucyjnej między ZAFI a dystrybutorem.

(8) W celu uzyskania wiarygodnego przeglądu działań związanych z przekazywaniem funkcji w Unii oraz na potrzeby przyszłych działań nadzorczych, ZAFI powinni regularnie przekazywać właściwym organom informacje o ustaleniach dotyczących przekazywania funkcji, które obejmują przekazywanie funkcji w zakresie zbiorowego lub dyskrecyjnego zarządzania portfelem lub w zakresie zarządzania ryzykiem. ZAFI powinni zatem zgłaszać informacje dotyczące osób, którym przekazano funkcje, wykazu i opisu przekazanych działań, kwoty i odsetka aktywów zarządzanych AFI, które podlegają ustaleniom dotyczącym przekazywania funkcji w odniesieniu do funkcji zarządzania portfelem, opisu sposobu, w jaki ZAFI nadzoruje, monitoruje i kontroluje osobę, której przekazano funkcje, a także informacje na temat ustaleń dotyczących dalszego przekazywania funkcji oraz datę rozpoczęcia i zakończenia obowiązywania ustaleń dotyczących przekazywania i dalszego przekazywania funkcji. Dla jasności należy sprecyzować, że dane dotyczące odsetka aktywów zarządzanych AFI, które podlegają ustaleniom dotyczącym przekazywania funkcji w odniesieniu do funkcji zarządzania portfelem, gromadzone są do celów uzyskania szerszego przeglądu praktyk w zakresie przekazywania funkcji, lecz same w sobie nie stanowią wskaźnika mogącego posłużyć jako dowód przy stwierdzeniu adekwatności istoty podmiotu lub wskaźnika do celów zarządzania ryzykiem czy też skuteczności ustaleń w zakresie nadzoru lub kontroli na szczeblu zarządzającego. Takie informacje należy przekazywać właściwym organom w ramach sprawozdawczości nadzorczej regulowanej art. 24 dyrektywy 2011/61/UE.

(8a) Ponieważ możliwe jest stosowanie przez ZAFI dźwigni finansowych i, pod pewnymi warunkami, przyczynianie się do narastania ryzyka systemowego lub zakłóceń na rynkach, należy nałożyć szczególne wymogi na ZAFI stosujących dźwignię finansową na znaczną skalę. Aby zapewnić jednolite stosowanie takich wymogów, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu określenia, kiedy dźwignia finansowa ma być uważana za stosowaną na znaczną skalę.

(9) Należy również określić wspólne zasady, aby ustanowić wydajny rynek wewnętrzny AFI udzielających pożyczek, zapewnić jednakowy poziom ochrony inwestorów w Unii, umożliwić AFI rozwój działalności poprzez udzielanie pożyczek we wszystkich państwach członkowskich Unii oraz ułatwić przedsiębiorstwom z UE dostęp do finansowania, co jest jednym z głównych celów unii rynków kapitałowych⁷. Biorąc jednak pod uwagę szybko rozwijający się rynek kredytów prywatnych, należy zająć się potencjalnymi mikroryzkami i ryzykami makroostrożnościowymi, które mogą stwarzać AFI udzielające pożyczek i które mogą się rozprzestrzeniać na szerzej rozumiany system finansowy. Przepisy mające zastosowanie do ZAFI zarządzających funduszami udzielającymi pożyczek powinny zostać zharmonizowane, aby poprawić zarządzanie ryzykiem na całym rynku finansowym i zwiększyć przejrzystość dla inwestorów. Dla jasności należy sprecyzować, że ustanowione w niniejszej dyrektywie przepisy, które mają zastosowanie do ZAFI zarządzających AFI udzielającymi pożyczek, nie powinny uniemożliwiać państwom członkowskim ustanawiania krajowych ram produktowych, w których określone byłyby pewne kategorie AFI podlegające bardziej rygorystycznym przepisom. Te krajowe przepisy powinny mieć zastosowanie do AFI mających siedzibę w państwie członkowskim, które postanowiło skorzystać z tego uprawnienia dyskrejonalnego, w zakresie, w jakim przepisy te są bardziej rygorystyczne niż przepisy ogólne ustanowione w niniejszej dyrektywie.

⁷ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, Unia rynków kapitałowych dla obywateli i przedsiębiorstw – nowy plan działania (COM(2020) 590 final).

(9a) AFI udzielające pożyczek konsumentom podlegają wymogom innych instrumentów prawa Unii mających zastosowanie do kredytów konsumenckich, w tym dyrektywy (UE) 2021/2167 w sprawie obsługi kredytów i nabywania kredytów oraz dyrektywy 2008/48/WE w sprawie umów o kredyt konsumencki. Te instrumenty prawa Unii ustanawiają podstawowe środki ochrony pożyczkobiorców na poziomie UE. Państwa członkowskie powinny jednak mieć możliwość – w oparciu o nadrzędne względy interesu publicznego – zakazania udzielania pożyczek konsumentom przez AFI.

(10) Aby wspierać profesjonalne zarządzanie AFI i ograniczać ryzyka dla stabilności finansowej, ZAFI zarządzający AFI prowadzącymi działalność związaną z udzielaniem pożyczek powinni dysponować skutecznymi zasadami, procedurami i procesami dotyczącymi udzielania pożyczek. Powinni oni również wdrażać skuteczne zasady, procedury i procesy dotyczące oceny ryzyka kredytowego oraz administrowania ich portfelem kredytowym i monitorowania tego portfela w przypadku prowadzenia działalności związanej z udzielaniem pożyczek lub nabywania pożyczek od osób trzecich. Te zasady, procedury i procesy powinny być poddawane okresowym przeglądom.

(11) Aby ograniczyć ryzyko wynikające ze wzajemnych powiązań między AFI udzielającymi pożyczek a innymi uczestnikami rynku finansowego, w przypadku gdy pożyczkobiorca jest instytucją finansową, ZAFI zarządzający tymi AFI powinni być zobowiązani do dywersyfikacji ryzyka i objęcia ekspozycji szczególnymi limitami. Powinni oni ponadto podlegać pułapom dźwigni finansowej w celu zapewnienia stabilności i integralności systemu finansowego. Zgodnie z tym celem pułap dźwigni finansowej powinien być taki sam dla wszystkich AFI udzielających pożyczek, niezależnie od tego, czy są one wprowadzane do obrotu wśród inwestorów detalicznych, czy tylko wśród inwestorów profesjonalnych. Nie powinno to uniemożliwiać państwom członkowskim nakładania na poziomie krajowym bardziej rygorystycznego pułapu dźwigni finansowej na AFI wprowadzane do obrotu wśród inwestorów detalicznych.

(12) Aby ograniczyć konflikty interesów, ZAFI oraz ich pracownicy nie powinni otrzymywać pożyczek od zarządzanych przez nich AFI udzielających pożyczek. Podobnie powinien istnieć zakaz zaciągania pożyczek od powiązanych AFI przez depozytariusza AFI i jego pracowników lub osobę, której przekazano funkcje ZAFI, i jej pracowników.

(13) W dyrektywie 2011/61/UE należy uznać prawo AFI do udzielania pożyczek i obrotu tymi pożyczkami na rynku wtórnym. Aby zapobiec pokusie nadużycia i utrzymać ogólną jakość kredytową pożyczek udzielanych przez AFI, takie pożyczki powinny podlegać wymogom dotyczącym zatrzymania ryzyka, aby uniknąć sytuacji, w których pożyczek udziela się wyłącznie w celu ich sprzedaży. Niemniej jednak pożyczki oparte na modelu „udzielasz i uciekasz” nie powinny stanowić strategii inwestycyjnej realizowanej przez AFI, w związku z czym ZAFI powinni zapewnić zarządzanie jedynie takimi AFI udzielającymi pożyczek, których strategia inwestycyjna nie polega na udzielaniu pożyczek w celu ich sprzedaży.

(14) Długoterminowe, niepłynne pożyczki zaciągnięte w AFI mogą powodować niedopasowanie poziomu płynności, jeżeli otwarta struktura posiadającego zezwolenie AFI umożliwia inwestorom częste umarzanie jednostek uczestnictwa lub udziałów w funduszu. W związku z tym konieczne jest ograniczenie ryzyk związanych z transformacją terminów zapadalności poprzez narzucenie AFI udzielającym pożyczek struktury zamkniętej, ponieważ fundusze zamknięte nie byłyby narażone na żądania umorzenia i mogłyby utrzymywać udzielone pożyczki do terminu zapadalności. AFI udzielający pożyczek może jednak oferować możliwości umorzenia ze względu na swoją strategię inwestycyjną i w oparciu o system zarządzania płynnością, który minimalizuje niedopasowanie poziomów płynności i zapewnia sprawiedliwe traktowanie inwestorów. W związku z tym ZAFI powinni mieć możliwość zarządzania takimi AFI pod warunkiem spełnienia pewnych wymogów, które zostaną określone w regulacyjnych standardach technicznych. W regulacyjnych standardach technicznych należy uwzględnić charakter udzielania pożyczek przez ZAFI, zwłaszcza jeżeli ZAFI udziela jedynie pożyczek akcjonariusza, które można uznać za mające charakter podobny do kapitałowego i które stwarzają mniejsze ryzyko niż pożyczki dla osób trzecich.

(15) Należy doprecyzować, że w przypadku gdy AFI udzielający pożyczki lub ZAFI, w odniesieniu do działalności pożyczkowej zarządzanego przez niego AFI, podlegają wymogom ustanowionym w dyrektywie 2011/61/UE oraz wymogom ustanowionym w rozporządzeniach Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 345/2013⁸, (UE) nr 346/2013⁹ i (UE) 2015/760¹⁰, szczegółowe przepisy dotyczące produktów ustanowione w art. 3 rozporządzenia (UE) nr 345/2013, art. 3 rozporządzenia (UE) nr 346/2013 i rozdziale II rozporządzenia (UE) 2015/760 powinny mieć pierwszeństwo przed bardziej ogólnymi zasadami określonymi w dyrektywie 2011/61/UE.

(15a) Ze względu na potencjalnie niepełny i długoterminowy charakter aktywów AFI udzielających pożyczek, ZAFI napotyka trudności nieodłącznie związane z dostosowywaniem się do zmian w regulaminach funduszy i wymogach regulacyjnych wprowadzanych w trakcie cyklu życia zarządzanych przez nich AFI udzielających pożyczek, bez naruszania przy tym zaufania ze strony inwestorów. Należy zatem przewidzieć przepisy przejściowe dla tych AFI udzielających pożyczek, które ustanowiono przed przyjęciem niniejszej dyrektywy.

⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 345/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie europejskich funduszy venture capital (Dz.U. L 115 z 25.4.2013, s. 1–17).

⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 346/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie europejskich funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej (Dz.U. L 115 z 25.4.2013, s. 18–38).

¹⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/760 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych (Dz.U. L 123 z 19.5.2015, s. 98–121).

(16) W celu wsparcia monitorowania rynku przez organy nadzoru należy usprawnić gromadzenie i wymianę informacji za pośrednictwem sprawozdawczości nadzorczej. Aby zwiększyć efektywność i zmniejszyć obciążenia administracyjne ZAFI, można by wyeliminować powielające się wymogi sprawozdawcze, które istnieją na mocy przepisów unijnych i krajowych, w szczególności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014¹¹, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/834¹², rozporządzenia Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 1011/2012¹³ oraz rozporządzenia Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 1073/2013¹⁴. Europejskie urzędy nadzoru („EUN”) i Europejski Bank Centralny („EBC”), w razie potrzeby przy wsparciu właściwych organów krajowych, powinny ocenić potrzeby poszczególnych organów nadzoru w zakresie danych, tak aby zmiany wzoru sprawozdania nadzorczego dla ZAFI były skuteczne.

(17) Aby przygotować się do przyszłych zmian w obowiązkach dotyczących sprawozdawczości nadzorczej, należy rozszerzyć zakres danych, które mogą być wymagane od ZAFI, poprzez usunięcie ograniczeń, które koncentrują się na głównych operacjach i ekspozycjach lub kontrahentach. Jeżeli EUNGiPW stwierdzi, że okresowe ujawnianie pełnego portfela organom nadzoru jest uzasadnione, przepisy dyrektywy 2011/61/UE powinny uwzględniać niezbędne rozszerzenie zakresu sprawozdawczości.

¹¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 84).

¹² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/834 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do obowiązku rozliczania, zawieszania obowiązku rozliczania, wymogów dotyczących zgłaszania, technik ograniczania ryzyka związanego z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego, rejestracji repozytoriów transakcji i nadzoru nad nimi, a także wymogów dotyczących repozytoriów transakcji (Dz.U. L 141 z 28.5.2019, s. 42).

¹³ Rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 1011/2012 z dnia 17 października 2012 r. w sprawie statystyki inwestycji w papiery wartościowe (Dz.U. L 305 z 1.11.2012, s. 6).

¹⁴ Rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 1073/2013 z dnia 18 października 2013 r. dotyczące danych statystycznych w zakresie aktywów i zobowiązań funduszy inwestycyjnych (Dz.U. L 297 z 7.11.2013, s. 73).

(18) Aby zapewnić spójną harmonizację obowiązków dotyczących sprawozdawczości nadzorczej, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych w drodze aktów delegowanych na podstawie art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010¹⁵ w celu określenia treści, formularzy i procedur służących standaryzacji procesu sprawozdawczości nadzorczej ZAFI. Regulacyjne standardy techniczne powinny określać treść, formularze i procedury służące standaryzacji procesu sprawozdawczości nadzorczej, zastępując w ten sposób wzór formularza sprawozdawczego określony w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 231/2013¹⁶. Te regulacyjne i wykonawcze standardy techniczne powinny zostać przyjęte na podstawie projektu opracowanego przez EUNGiPW. Podlegające zgłaszaniu informacje na temat ustaleń dotyczących przekazywania funkcji powinny być wyraźnie określone w tekście dyrektywy 2011/61/EU. W odniesieniu do tych informacji regulacyjny standard techniczny powinien ograniczać się do ustalenia odpowiedniego poziomu standaryzacji informacji podlegających zgłoszeniu określonych w dyrektywie 2011/61/UE, bez dodawania żadnych elementów, które nie są przewidziane w tekście tej dyrektywy.

(19) W celu standaryzacji procesu sprawozdawczości nadzorczej Komisja powinna zostać również uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych opracowanych przez EUNGiPW w odniesieniu do formularzy i standardów danych oraz częstotliwości i terminów składania sprawozdań przez ZAFI. Komisja powinna przyjmować te wykonawcze standardy techniczne w drodze aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE oraz zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

¹⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

¹⁶ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 231/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE w odniesieniu do zwolnień, ogólnych warunków dotyczących prowadzenia działalności, depozytariuszy, dźwigni finansowej, przejrzystości i nadzoru (Dz.U. L 83 z 22.3.2013, s. 1–95).

(20) Aby zapewnić większą skuteczność reakcji na presję na płynność w okresach napięć rynkowych oraz aby objąć inwestorów lepszą ochroną, w dyrektywie 2011/61/UE należy określić przepisy wdrażające zalecenia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ERRS)¹⁷.

(21) Aby umożliwić zarządzającym AFI typu otwartego mającym siedzibę w dowolnym państwie członkowskim radzenie sobie z presją umorzeniową w skrajnych warunkach rynkowych, oprócz możliwości zawieszenia umorzeń i uruchomienia wyodrębniania aktywów – w wyjątkowych okolicznościach oraz w interesie posiadaczy ich udziałów lub jednostek uczestnictwa – powinni oni mieć obowiązek określenia odpowiedniego zestawu narzędzi zarządzania płynnością, w tym wyboru co najmniej dwóch takich narzędzi ze zharmonizowanego wykazu przedstawionego w załączniku. Na zasadzie odstępstwa zarządzający AFI typu otwartego powinien mieć możliwość wyboru tylko jednego narzędzia zarządzania płynnością z załącznika V, w przypadku gdy ten AFI uzyskał zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze funduszu rynku pieniężnego. Gdy ZAFI podejmuje decyzję o uruchomieniu lub zaprzestaniu stosowania narzędzia zarządzania płynnością, powinien powiadomić o tym organy nadzoru równocześnie z tym uruchomieniem lub zaprzestaniem stosowania. W przypadku gdy uruchamiane jest wyodrębnianie aktywów, należy powiadomić o tym organy nadzoru w rozsądnym terminie przed tym uruchomieniem. Choć ten wymóg powiadomienia nie przyznawałby właściwym organom uprawnienia do zatwierdzenia użycia narzędzia zarządzania płynnością przed jego uruchomieniem, to pozwoliłby organom nadzoru lepiej radzić sobie z rozprzestrzenianiem się szerzej na rynku ewentualnych skutków ubocznych napięć związanych z płynnością. Wymóg ten powinien mieć jedynie zastosowanie do zawieszania umorzeń, barier umorzeniowych i wyodrębniania aktywów, gdyż inne narzędzia zarządzania płynnością są potencjalnie często stosowane w normalnych warunkach rynkowych. Właściwe organy powinny jednak zachować możliwość żądania powiadomień w odniesieniu do tych innych narzędzi zarządzania płynnością, jeżeli uznają to za stosowne, na przykład w przypadku gdy modyfikowane są kluczowe parametry tych narzędzi lub gdy uruchamiane jest realizowanie umorzeń w formie niepieniężnej.

¹⁷ Zalecenie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego z dnia 7 grudnia 2017 r. w sprawie ryzyka związanego z płynnością i dźwignią finansową w funduszach inwestycyjnych, ESRB/2017/6, 2018/C 151/01.

(22) Aby inwestorzy mogli podejmować decyzje inwestycyjne zgodnie ze swoją gotowością do podejmowania ryzyka i potrzebami w zakresie płynności, powinni być poinformowani o warunkach korzystania z narzędzi zarządzania płynnością. W szczególności, oraz by wzmocnić ochronę inwestorów, należy sprecyzować, że stosowanie realizowania umorzeń w formie niepieniężnej nie jest odpowiednie w przypadku inwestorów detalicznych i w związku z tym powinno być uruchamiane jedynie w celu realizacji zleceń umorzenia od inwestorów profesjonalnych, z uwzględnieniem przy tym nierównego traktowania inwestorów dokonujących umorzenia i innych posiadaczy jednostek uczestnictwa lub udziałów.

(23) Aby zapewnić spójną harmonizację w obszarze zarządzania ryzykiem utraty płynności przez zarządzających funduszami typu otwartego, EUNGiPW powinien wydać wytyczne w celu określenia procesu wyboru i stosowania narzędzi zarządzania płynnością, aby ułatwić konwergencję rynkową i konwergencję praktyk nadzorczych.

(24) *skreślony*

(25) Depozytariusze odgrywają ważną rolę w zabezpieczaniu interesów inwestorów i powinni być w stanie wykonywać swoje obowiązki niezależnie od rodzaju powiernika przechowującego aktywa funduszy. W związku z tym konieczne jest uwzględnienie centralnych depozytów papierów wartościowych (CDPW) w łańcuchu utrzymywania aktywów, jeżeli CDPW świadczą usługi powiernicze na rzecz AFI, aby zapewnić we wszystkich przypadkach stały przepływ informacji między powiernikiem składnika aktywów AFI a depozytariuszem. Aby uniknąć zbędnych nakładów, depozytariusze nie powinni przeprowadzać ex ante badania due diligence, jeżeli zamierzają przekazać CDPW funkcję powiernika.

(26) Aby usprawnić współpracę w zakresie nadzoru i zwiększyć jego skuteczność, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego powinny mieć możliwość zwrócenia się do organu właściwego dla danego ZAFI z uzasadnionym wnioskiem o podjęcie działań nadzorczych wobec tego ZAFI.

(27) Ponadto, aby usprawnić współpracę w zakresie nadzoru, EUNGiPW powinien mieć możliwość zwrócenia się do właściwego organu o przedstawienie mu sprawy, jeżeli ma ona skutki transgraniczne i może mieć wpływ na ochronę inwestorów lub stabilność finansową. Analizy takich przypadków dokonane przez EUNGiPW pozwolą innym właściwym organom lepiej zrozumieć omawiane kwestie i przyczynią się do zapobiegania podobnym przypadkom w przyszłości oraz do ochrony integralności rynku AFI.

(28) W celu wspierania konwergencji praktyk nadzorczych w obszarze przekazywania funkcji EUNGiPW powinien lepiej zapoznać się ze stosowaniem przepisów niniejszej dyrektywy, w tym w obszarze odpowiedniego nadzoru i kontroli ustaleń dotyczących przekazywania funkcji, we wszystkich państwach członkowskich. W tym celu, zanim zostanie przeprowadzony kolejny przegląd niniejszej dyrektywy, EUNGiPW powinien opierać się na obowiązkach sprawozdawczych względem właściwych organów oraz na wykonywaniu – w obszarze przekazywania funkcji – swoich uprawnień w zakresie konwergencji praktyk nadzorczych. Przeprowadzona przez EUNGiPW analiza zgromadzonych danych oraz wyników wykonywania jego uprawnień w zakresie konwergencji praktyk nadzorczych zostanie uwzględniona w sprawozdaniu, które ma zostać przedstawione przed rozpoczęciem przeglądu, zawierającym analizę praktyk rynkowych dotyczących przekazywania funkcji, zasad dotyczących istoty podmiotu, zapobiegania tworzeniu podmiotów-skrzynek pocztowych i spełniania odnośnych wymogów dyrektywy oraz informującym o wszelkich dodatkowych środkach, jakie mogą być potrzebne do celów wspierania skuteczności systemów przekazywania funkcji ustanowionych w dyrektywie 2011/61/UE.

(28a) Wprowadzanie do obrotu funduszy nie zawsze prowadzone jest bezpośrednio przez ZAFI, lecz przez jednego lub kilku dystrybutorów w imieniu ZAFI lub w ich własnym imieniu. Może też zdarzyć się, że niezależny doradca finansowy wprowadza do obrotu fundusz bez wiedzy ZAFI. Większość dystrybutorów funduszy podlega wymogom regulacyjnym na podstawie dyrektywy 2014/65/UE lub dyrektywy (UE) 2016/97, które określają zakres ich obowiązków względem ich własnych klientów. W niniejszej dyrektywie należy zatem uwzględnić różnorodność ustaleń w zakresie dystrybucji i uznać istniejące zabezpieczenia dotyczące ustaleń, w ramach których dystrybutor działa we własnym imieniu, wprowadzając UCITS do obrotu na mocy dyrektywy 2014/65/UE lub za pośrednictwem produktów inwestycyjnych opartych na ubezpieczeniach na życie zgodnie z dyrektywą (UE) 2016/97, w którym to przypadku przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące przekazywania funkcji nie powinny mieć zastosowania niezależnie od jakiegokolwiek umowy dystrybucyjnej między spółką zarządzającą a dystrybutorem.

(29) Na niektórych skoncentrowanych rynkach brakuje konkurencyjnej podaży usług depozytowych. Aby zaradzić temu brakowi usługodawców, który może prowadzić do ponoszenia przez ZAFI większych kosztów i do mniejszej wydajności rynku AFI, państwa członkowskie mogłyby upoważnić właściwe organy do zezwolenia ZAFI lub AFI na nabywanie usług depozytowych zlokalizowanych w innych państwach członkowskich. W celu zapewnienia, aby ta możliwość zezwolenia na wyznaczenie depozytariusza w innym państwie członkowskim nie była powieleniem paszportu depozytariusza, powinna ona być wykorzystywana wyłącznie wtedy, gdy spełnione są warunki określone w niniejszej dyrektywie i za uprzednią zgodą właściwych organów AFI. Ponieważ zezwolenie na nabywanie usług depozytowych zlokalizowanych w innych państwach członkowskich nie powinno być udzielane automatycznie, nawet w przypadku spełniania wyżej wymienionych warunków, właściwe organy powinny udzielać uprzedniej zgody na podstawie indywidualnej oceny tego, czy w jurysdykcji danego AFI brakuje stosownych usług depozytowych, z uwzględnieniem strategii inwestycyjnej tego AFI.

(30) Umożliwieniu wyznaczania depozytariusza w innym państwie członkowskim powinno towarzyszyć zwiększenie zasięgu nadzoru. Depozytariusz powinien zatem być zobowiązany do współpracy nie tylko z właściwymi dla niego organami, ale również z właściwymi organami danego AFI, który go wyznaczył, oraz z właściwymi organami ZAFI, który zarządza AFI, jeżeli te właściwe organy mają siedzibę w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie siedziby depozytariusza.

(31) W celu lepszej ochrony inwestorów należy zwiększyć przepływ informacji od ZAFI do inwestorów AFI. Aby umożliwić inwestorom AFI lepszą kontrolę kosztów funduszu inwestycyjnego, ZAFI powinni określać opłaty, które będą ponoszone przez ZAFI lub podmioty z nim powiązane, a także okresowo zgłaszać wszystkie opłaty i należności, które są bezpośrednio lub pośrednio przypisane do AFI lub do którejkolwiek z jego inwestycji. ZAFI powinni również mieć obowiązek informowania inwestorów o składzie portfela udzielonych pożyczek.

(32) Aby zwiększyć przejrzystość rynku i skutecznie wykorzystywać dostępne dane rynkowe dotyczące AFI, EUNGiPW powinien mieć możliwość ujawniania danych rynkowych, którymi dysponuje, w postaci zagregowanej lub zbiorczej, w związku z czym należy rozluźnić standard poufności w celu umożliwienia takiego wykorzystania danych.

(33) Dostęp do rynku wewnętrznego powinien być ustanowiony w taki sposób, aby zapewniać równe warunki działania wszystkim uczestnikom rynku, co wymaga wprowadzenia wymogów harmonizujących taki dostęp. Wymogi dotyczące podmiotów z państw trzecich posiadających dostęp do rynku wewnętrznego należy dostosować do standardów określonych we wspólnych działaniach podejmowanych przez państwa członkowskie UE w odniesieniu do jurysdykcji niechętnych współpracy do celów podatkowych oraz w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849. Wymogi te powinny również zapewniać odpowiednią i skuteczną wymianę informacji w sprawach podatkowych zgodnie ze standardami międzynarodowymi, takimi jak standardy określone w art. 26 Modelowej konwencji OECD w sprawie podatku od dochodu i majątku, aby zapewnić efektywną wymianę informacji, która umożliwi właściwym organom odnośnych państw członkowskich wykonywanie ich obowiązków zgodnie z niniejszą dyrektywą.

(34) Dyrektywa 2009/65/WE powinna zapewniać spółkom zarządzającym UCITS porównywalne warunki, jeżeli nie ma powodu utrzymywania różnic regulacyjnych w odniesieniu do UCITS i ZAFI. Dotyczy to systemu przekazywania funkcji, regulacyjnego traktowania powierników, wymogów w zakresie sprawozdawczości nadzorczej oraz dostępności i stosowania narzędzi zarządzania płynnością.

(35) Aby zapewnić jednolite stosowanie wymogów co do istoty dotyczących spółek zarządzających UCITS, należy doprecyzować, że w momencie składania wniosku o wydanie zezwolenia spółki zarządzające powinny przedstawić właściwym organom informacje na temat zasobów ludzkich i technicznych, które będą wykorzystywać celem wykonywania swoich funkcji oraz, w stosownych przypadkach, nadzorowania osób, którym przekazano funkcje. Co najmniej dwóch członków kadry kierowniczej wyższego szczebla powinno być zatrudnionych w spółce zarządzającej lub prowadzić działalność takiej spółki w pełnym wymiarze czasu pracy i posiadać miejsce zamieszkania w Unii. Niezależnie od tego ustawowego minimum konieczne może być zwiększenie zasobów w zależności od wielkości i złożoności spółki zarządzającej.

(36) Aby zapewnić jednolite stosowanie dyrektywy 2009/65/WE, należy doprecyzować, że zasady przekazywania funkcji określone w art. 13 tej dyrektywy mają zastosowanie do wszystkich funkcji wymienionych w załączniku II do tej dyrektywy oraz do usług dodatkowych, o których mowa w art. 6 ust. 3 tej dyrektywy.

(37) W celu dostosowania ram prawnych dyrektyw 2011/61/UE i 2009/65/WE w odniesieniu do przekazywania funkcji, należy wprowadzić wymóg, aby spółki zarządzające UCITS uzasadniały przed właściwymi organami przekazanie swoich funkcji i podawały obiektywne powody tego przekazania.

(38) W celu uzyskania wiarygodnego przeglądu działań związanych z przekazywaniem funkcji w Unii regulowanych art. 13 dyrektywy 2009/65/WE oraz na potrzeby przyszłych działań nadzorczych, spółki zarządzające powinny regularnie przekazywać właściwym organom zarządzanych przez nich UCITS informacje o ustaleniach dotyczących przekazywania funkcji, które obejmują przekazywanie funkcji w zakresie zbiorowego lub dyskrecjonalnego zarządzania portfelem lub w zakresie zarządzania ryzykiem. Spółki zarządzające powinny zatem zgłaszać informacje dotyczące osób, którym przekazano funkcje, wykazu i opisu przekazanych działań, kwoty i odsetka aktywów zarządzanych UCITS, które podlegają ustaleniom dotyczącym przekazywania funkcji w odniesieniu do funkcji zarządzania portfelem, opisu sposobu, w jaki spółka zarządzająca nadzoruje, monitoruje i kontroluje osobę, której przekazano funkcje, a także informacje na temat ustaleń dotyczących dalszego przekazywania funkcji oraz datę rozpoczęcia i zakończenia obowiązywania ustaleń dotyczących przekazywania i dalszego przekazywania funkcji. Dla jasności należy sprecyzować, że dane dotyczące odsetka aktywów zarządzanych UCITS, które podlegają ustaleniom dotyczącym przekazywania funkcji w odniesieniu do funkcji zarządzania portfelem, gromadzone są do celów uzyskania szerszego przeglądu praktyk w zakresie przekazywania funkcji, lecz same w sobie nie stanowią wskaźnika mogącego posłużyć jako dowód przy stwierdzaniu adekwatności istoty podmiotu lub wskaźnika do celów zarządzania ryzykiem czy też skuteczności ustaleń w zakresie nadzoru lub kontroli na szczeblu zarządzającego. Takie informacje powinny być przekazywane w ramach regularnych sprawozdań składanych przez spółki zarządzające ich właściwym organom.

(39) *skreślony*

(40) W celu dalszego dostosowania przepisów dotyczących przekazywania funkcji mających zastosowanie do ZAFI i UCITS oraz w celu osiągnięcia bardziej jednolitego stosowania dyrektyw 2011/61/UE i 2009/65/WE należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do określenia warunków przekazywania funkcji przez spółkę zarządzającą UCITS osobie trzeciej oraz warunków, na jakich spółka zarządzająca UCITS może zostać uznana za podmiot-skrzynkę pocztową i w związku z tym nie może być już uznawana za zarządzającego UCITS. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa¹⁸. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

(41) Niniejszą dyrektywą wdraża się zalecenia ERRS dotyczące harmonizacji narzędzi zarządzania płynnością i ich stosowania przez zarządzających funduszami typu otwartego, w tym UCITS, aby umożliwić skuteczniejszą reakcję na presję na płynność w okresach napięć rynkowych oraz aby objąć inwestorów lepszą ochroną.

¹⁸ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

(42) Aby umożliwić spółkom zarządzającym UCITS mającym siedzibę w dowolnym państwie członkowskim radzenie sobie z presją umorzeniową w skrajnych warunkach rynkowych, oprócz możliwości zawieszenia umorzeń i uruchomienia wyodrębniania aktywów – w wyjątkowych okolicznościach oraz w interesie ich posiadaczy jednostek uczestnictwa – powinny one mieć obowiązek określenia odpowiedniego zestawu narzędzi zarządzania płynnością, w tym wyboru co najmniej dwóch takich narzędzi ze zharmonizowanego wykazu przedstawionego w załączniku. Na zasadzie odstępstwa spółka zarządzająca powinna mieć możliwość wyboru tylko jednego narzędzia zarządzania płynnością z załącznika IIA, w przypadku gdy UCITS uzyskało zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze funduszu rynku pieniężnego. Gdy spółka zarządzająca podejmuje decyzję o uruchomieniu lub zaprzestaniu stosowania narzędzia zarządzania płynnością, powinna powiadomić o tym organy nadzoru równocześnie z tym uruchomieniem lub zaprzestaniem stosowania. W przypadku gdy uruchamiane są jest wyodrębnianie aktywów należy powiadomić o tym organy nadzoru w rozsądnym terminie przed tym uruchomieniem. Choć ten wymóg powiadomienia nie przyznawałby właściwym organom uprawnienia do zatwierdzenia użycia narzędzia zarządzania płynnością przed jego uruchomieniem, to pozwoliłby organom nadzoru lepiej radzić sobie z rozprzestrzenianiem się szerzej na rynku ewentualnych skutków ubocznych napięć związanych z płynnością. Wymóg ten powinien mieć jedynie zastosowanie do zawieszania umorzeń, barier umorzeniowych i wyodrębniania aktywów, gdyż inne narzędzia zarządzania płynnością są potencjalnie często stosowane w normalnych warunkach rynkowych. Właściwe organy powinny jednak zachować możliwość żądania powiadomień w odniesieniu do tych innych narzędzi zarządzania płynnością, jeżeli uznają to za stosowne, na przykład w przypadku gdy modyfikowane są kluczowe parametry tych narzędzi lub gdy uruchamiane jest realizowanie umorzeń w formie niepieniężnej.

(43) Aby inwestorzy w UCITS mogli podejmować decyzje inwestycyjne zgodnie ze swoją gotowością do podejmowania ryzyka i swoimi potrzebami w zakresie płynności, powinni być poinformowani o warunkach korzystania z narzędzi zarządzania płynnością. W szczególności, oraz by wzmocnić ochronę inwestorów, należy sprecyzować, że stosowanie realizowania umorzeń w formie niepieniężnej nie jest odpowiednie w przypadku inwestorów detalicznych i w związku z tym powinno być uruchamiane jedynie w celu realizacji zleceń umorzenia od inwestorów profesjonalnych, z uwzględnieniem przy tym ryzyk nierównego traktowania inwestorów dokonujących umorzenia i innych posiadaczy jednostek uczestnictwa.

(44) *skreślony*

(45) Aby zapewnić spójną harmonizację w obszarze zarządzania ryzykiem utraty płynności przez zarządzających UCITS, EUNGiPW powinien wydać wytyczne w celu określenia procesu wyboru i stosowania narzędzi zarządzania płynnością, aby ułatwić konwergencję rynkową i konwergencję praktyk nadzorczych.

(46) W celu wsparcia monitorowania rynku przez organy nadzoru należy usprawnić gromadzenie i wymianę informacji za pośrednictwem sprawozdawczości nadzorczej poprzez nałożenie na UCITS obowiązków dotyczących sprawozdawczości nadzorczej. Należy zwrócić się do EUN i EBC, w razie potrzeby przy wsparciu właściwych organów krajowych, o dokonanie oceny potrzeb poszczególnych organów nadzoru w zakresie danych, biorąc pod uwagę istniejące wymogi sprawozdawcze wynikające z innych przepisów unijnych i krajowych, w szczególności z rozporządzenia (UE) nr 600/2014, rozporządzenia (UE) 2019/834, rozporządzenia (UE) nr 1011/2012 i rozporządzenia (UE) nr 1073/2013. Wyniki tych prac przygotowawczych pozwoliłyby na podjęcie świadomej decyzji w zakresie polityki co do tego, w jakim zakresie i w jakiej formie UCITS powinny przekazywać właściwym organom informacje na temat swoich operacji, płynności aktywów, wyboru i uruchamiania narzędzi zarządzania płynnością oraz ich profilu ryzyka. Jeżeli EUNGiPW stwierdzi, że uzasadnione jest przekazywanie szczegółowych informacji na te tematy, przepisy dyrektywy 2009/65/UE powinny uwzględnić niezbędne rozszerzenie zakresu sprawozdawczości.

(47) Aby zapewnić spójną harmonizację obowiązków dotyczących sprawozdawczości nadzorczej, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych w drodze aktów delegowanych na podstawie art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) zgodnie z art. 10–14 i 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010¹⁹ w celu określenia treści, formularzy i procedur służących standaryzacji procesu sprawozdawczości nadzorczej UCITS. Te regulacyjne standardy techniczne powinny zostać przyjęte na podstawie projektu opracowanego przez EUNGiPW. Podlegające zgłaszaniu informacje na temat ustaleń dotyczących przekazywania funkcji powinny być wyraźnie określone w tekście dyrektywy 2009/65/WE. W odniesieniu do tych informacji regulacyjny standard techniczny powinien ograniczać się do ustalenia odpowiedniego poziomu standaryzacji informacji podlegających zgłoszeniu określonych w dyrektywie 2009/65/WE, bez dodawania żadnych elementów, które nie są przewidziane w tekście tej dyrektywy.

¹⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

(48) W celu standaryzacji procesu sprawozdawczości nadzorczej Komisja powinna zostać również uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych opracowanych przez EUNGiPW w odniesieniu do formularzy i standardów danych oraz częstotliwości i terminów składania sprawozdań przez UCITS. Komisja powinna przyjmować te wykonawcze standardy techniczne w drodze aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE oraz zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

(49) W celu zapewnienia ochrony inwestorów, a w szczególności w celu zapewnienia, aby we wszystkich przypadkach istniał stabilny przepływ informacji między powiernikiem składnika aktywów UCITS a depozytariuszem, system depozytowy powinien zostać rozszerzony w celu uwzględnienia CDPW w łańcuchu utrzymywania aktywów, jeżeli CDPW świadczą usługi powiernicze na rzecz UCITS. Aby uniknąć zbędnych nakładów, depozytariusze nie powinni przeprowadzać ex ante badania due diligence, jeżeli zamierzają przekazać CDPW funkcję powiernika.

(50) W celu wspierania konwergencji praktyk nadzorczych w obszarze przekazywania funkcji EUNGiPW powinien lepiej zapoznać się ze stosowaniem przepisów niniejszej dyrektywy, w tym w obszarze odpowiedniego nadzoru i kontroli ustaleń dotyczących przekazywania funkcji, we wszystkich państwach członkowskich. W tym celu, zanim zostanie przeprowadzony kolejny przegląd niniejszej dyrektywy, EUNGiPW opierać się na obowiązkach sprawozdawczych względem właściwych organów oraz na wykonywaniu – w obszarze przekazywania funkcji – swoich uprawnień w zakresie konwergencji praktyk nadzorczych. Przeprowadzona przez EUNGiPW analiza zgromadzonych danych oraz wyników wykonywania jego uprawnień w zakresie konwergencji praktyk nadzorczych zostanie uwzględniona w sprawozdaniu, które ma zostać przedstawione przed rozpoczęciem przeglądu, zawierającym analizę praktyk rynkowych dotyczących przekazywania funkcji, zasad dotyczących istoty podmiotu, zapobiegania tworzeniu podmiotów-skrzynek pocztowych i spełniania odnośnych wymogów dyrektywy oraz informującym o wszelkich dodatkowych środkach, jakie mogą być potrzebne do celów wspierania skuteczności systemów przekazywania funkcji ustanowionych w dyrektywie 2009/65/UE.

(51) Aby usprawnić współpracę w zakresie nadzoru i zwiększyć jego skuteczność, właściwe organy goszczącego państwa członkowskiego powinny mieć możliwość zwrócenia się do właściwego organu macierzystego państwa członkowskiego UCITS z uzasadnionym wnioskiem o podjęcie działań nadzorczych wobec konkretnego UCITS.

(52) Ponadto, aby usprawnić współpracę w zakresie nadzoru, EUNGiPW powinien mieć możliwość zwrócenia się do właściwego organu o przedstawienie mu sprawy, jeżeli ma ona skutki transgraniczne i może mieć wpływ na ochronę inwestorów lub stabilność finansową. Analizy takich przypadków dokonane przez EUNGiPW pozwolą innym właściwym organom lepiej zrozumieć omawiane kwestie i przyczynią się do zapobiegania podobnym przypadkom w przyszłości oraz do ochrony integralności rynków UCITS,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2011/61/UE

W dyrektywie 2011/61/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się następującą lit. ap):

„ap) »centralny depozyt papierów wartościowych« oznacza centralny depozyt papierów wartościowych zgodnie z definicją w art. 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014*.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniające dyrektywy 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1).”;

b) dodaje się następującą lit. ca):

„»kapitał« oznacza łączne wkłady kapitałowe oraz niewniesiony kapitał zadeklarowany, obliczone na podstawie kwot, które mogą zostać zainwestowane, po odliczeniu wszystkich opłat, kosztów i wydatków bezpośrednio lub pośrednio ponoszonych przez inwestorów;”;

c) dodaje się następujące lit. va), vb) i vc):

„va) »udzielanie pożyczek« oznacza udzielanie pożyczek przez AFI jako pierwotnego pożyczkodawcę;

vb) »pożyczka akcjonariusza« oznacza zaliczkę na rachunku bieżącym przyznaną przez AFI przedsiębiorstwu, w którym posiada on bezpośrednio lub pośrednio co najmniej 5 % kapitału lub praw głosu, która to zaliczka nie może zostać sprzedana osobom trzecim niezależnie od instrumentów kapitałowych posiadanych przez AFI w tym samym przedsiębiorstwie;

vc) „AFI stosujący dźwignię finansową” oznacza AFI, którego ekspozycje są zwiększane przez zarządzającego nim ZAFI poprzez zaciąganie pożyczek środków pieniężnych lub papierów wartościowych lub poprzez dźwignię finansową związaną z pozycjami w instrumentach pochodnych, lub w każdy inny sposób;”;

2) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 4 lit. b) dodaje się następujący ppkt (iv):

„(iv) wszelkie inne usługi dodatkowe, przy czym dana usługa dodatkowa stanowi kontynuację usług już świadczonych przez ZAFI zgodnie z załącznikiem I i nie powoduje konfliktów interesów, których nie można rozwiązać za pomocą dodatkowych zasad;”;

b) w ust. 4 dodaje się następujące lit. c) i d):

„c) administrowanie wskaźnikami referencyjnymi zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/1011;

d) obsługa kredytu zgodnie z dyrektywą 2021/2167 Parlamentu Europejskiego i Rady. Bez uszczerbku dla innych instrumentów prawa Unii państwa członkowskie mogą zakazać AFI obsługi kredytów udzielanych konsumentom w rozumieniu art. 3 lit. a) dyrektywy 2008/48/WE na swoim terytorium.”;

c) w ust. 5 wprowadza się następujące zmiany:

(i) uchyla się lit. b);

(ii) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„wyłącznie działalności, o której mowa w załączniku I pkt 2, 3 lub 4; lub”;

(iii) dodaje się następującą lit. e):

„e) administrowanie wskaźnikami referencyjnymi stosowanymi w zarządzanych przez nich AFI.”;

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Art. 9 ust. 2 dyrektywy 2019/2034/UE, art. 15, art. 16 z wyjątkiem ust. 5 akapit pierwszy oraz art. 23, 24 i 25 dyrektywy 2014/65/UE mają zastosowanie, jeżeli usługi, o których mowa w ust. 4 lit. a) i b), są świadczone przez ZAFI.”;

3) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie wymagają, aby ZAFI występujący o zezwolenie przedłożył właściwym organom swojego rodzimego państwa członkowskiego następujące informacje dotyczące ZAFI:

a) informacje na temat osób faktycznie prowadzących działalność danego ZAFI, w szczególności w odniesieniu do funkcji, o których mowa w załączniku I, w tym:

(i) szczegółowy opis ich roli, stanowiska i szczebla w hierarchii;

(ii) opis ich podległości służbowej i zakresu obowiązków w ramach ZAFI i poza nim;

(iii) podział czasu pracy według poszczególnych obowiązków;

(iv) opis zasobów technicznych i ludzkich wykorzystywanych do realizacji ich działań;

- b) dane identyfikujące bezpośrednich lub pośrednich wspólników, akcjonariuszy lub członków ZAFI, będących osobami fizycznymi lub prawnymi i posiadających znaczne pakiety akcji, oraz informacje o wartości takich znacznych pakietów akcji;
- c) plan działalności określający strukturę organizacyjną ZAFI, w tym informacje o tym, w jaki sposób ZAFI zamierza wywiązać się z obowiązków przewidzianych w rozdziałach II, III i IV oraz, w stosownych przypadkach, w rozdziałach V, VI, VII i VIII, jak również szczegółowy opis odpowiednich zasobów ludzkich i technicznych, które zostaną wykorzystane przez ZAFI w tym celu;
- d) informacje o polityce i praktykach w zakresie wynagrodzeń zgodnie z art. 13;
- e) informacje na temat ustaleń dotyczących przekazywania i dalszego przekazywania osobom trzecim funkcji, zgodnie z art. 20, oraz szczegółowy opis zasobów ludzkich i technicznych, z których ZAFI będzie korzystać w celu monitorowania i kontrolowania osoby, której przekazano funkcje.

Państwa członkowskie wymagają od posiadających zezwolenie ZAFI aktualizowania informacji przekazywanych ich właściwym organom.”;

b) dodaje się następujący ust. 8:

„8. Przed rozpoczęciem przeglądu, o którym mowa w art. 69b, Urząd przedstawi Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji sprawozdanie zawierające analizę praktyk rynkowych w zakresie przekazywania funkcji i przestrzegania przepisów art. 7 i 20, m.in. na podstawie danych zgłaszanych właściwym organom zgodnie z art. 24 ust. 2 lit. d) oraz na podstawie wykonywania swoich uprawnień w zakresie konwergencji praktyk nadzorczych.”;

4) art. 8 ust. 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) osoby faktycznie prowadzące działalność ZAFI cieszą się odpowiednio nieposzlakowaną opinią i posiadają odpowiednie doświadczenie, również w odniesieniu do strategii inwestycyjnych realizowanych przez AFI zarządzane przez tego ZAFI, przy czym imiona i nazwiska tych osób i każdej osoby przejmującej ich obowiązki są bezzwłocznie podawane do wiadomości właściwych organów rodzimych państw członkowskich ZAFI, a decyzje dotyczące prowadzenia działalności ZAFI są podejmowane przez co najmniej dwie osoby fizyczne, które są albo zatrudnione w pełnym wymiarze czasu pracy przez tego ZAFI, albo są członkami sprawującymi funkcje wykonawcze w organie zarządzającym ZAFI, i które są zaangażowane w pełnym wymiarze czasu pracy w prowadzenie działalności tego ZAFI oraz które przebywają w Unii i spełniają takie warunki;”;

5) w art. 15 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 3 dodaje się następującą lit. d):

„d) w odniesieniu do działalności związanej z udzielaniem pożyczek – wdrożyć skuteczne zasady, procedury i procesy dotyczące udzielania pożyczek. W przypadku prowadzenia działalności związanej z udzielaniem pożyczek lub nabywaniem pożyczek od osób trzecich wdrażają oni również skuteczne zasady, procedury i procesy dotyczące oceny ryzyka kredytowego oraz zarządzania ich portfelem kredytowym i jego monitorowania, zapewniają, by te zasady, procedury i procesy pozostawały aktualne i skuteczne, oraz dokonują ich przeglądu regularnie i co najmniej raz w roku.

Państwa członkowskie mogą ustalić, że wymóg określony w ust. 3 lit. d) akapit pierwszy nie ma zastosowania do udzielania pożyczek akcjonariusza, pod warunkiem że te pożyczki akcjonariusza:

(i) w ujęciu zbiorczym nie przekraczają 100 % kapitału AFI; lub

(ii) udzielane są przedsiębiorstwom portfelowym, które nabywają nieruchomości lub udziały w przedsiębiorstwach handlu nieruchomościami i zarządzają tymi nieruchomościami lub udziałami oraz w których AFI posiada bezpośrednio lub pośrednio 100 % kapitału lub praw głosu. Wymóg ten ma zastosowanie, w oparciu o metodę pełnego przeglądu, do aktywów bazowych kontrolowanych bezpośrednio lub pośrednio przez AFI lub ZAFI działającego w imieniu AFI.”;

b) pomiędzy ust. 4 i 5 dodaje się następujące ust. 4a–4f:

„4a. ZAFI zapewnia, aby pożyczki udzielone jakimkolwiek pojedynczemu pożyczkobiorcy przez AFI, którym zarządza, nie przekraczały 20 % kapitału tego AFI, jeżeli pożyczkobiorca jest jednym z następujących podmiotów:

- a) przedsiębiorstwem finansowym w rozumieniu art. 13 pkt 25 dyrektywy 2009/138/WE;
- b) AFI w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy; lub
- c) UCITS w rozumieniu art. 1 pkt 2 dyrektywy 2009/65/WE.

Do celów ustalenia zgodności z ograniczeniem określonym w akapicie pierwszym ZAFI łączy pożyczki udzielone przez zarządzany przez niego AFI z ekspozycjami pożyczkowymi tego AFI uzyskanymi za pośrednictwem spółki specjalnego przeznaczenia, która udziela pożyczek na rzecz lub w imieniu AFI lub ZAFI w odniesieniu do AFI.

Ograniczenie określone w akapicie pierwszym pozostaje bez uszczerbku dla progów, ograniczeń i warunków określonych w rozporządzeniach (UE) 2015/760²⁰, (UE) nr 345/2013²¹ i (UE) nr 346/2013²².

²⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/760 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych (Dz.U. L 123 z 19.5.2015, s. 98–121).

²¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 345/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie europejskich funduszy venture capital (Dz.U. L 115 z 25.4.2013, s. 1–17).

²² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 346/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie europejskich funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej (Dz.U. L 115 z 25.4.2013, s. 18–38).

4aa. ZAFI zapewnia, by dźwignia finansowa AFI udzielającego pożyczki, którym zarządza, stanowiła nie więcej niż 150 % wartości aktywów netto tego AFI.

Dźwignię finansową wyraża się jako stosunek ekspozycji AFI, obliczonej zgodnie z metodą zaangażowania określoną w drodze aktów delegowanych, o których mowa w art. 4 ust. 3, do jego wartości aktywów netto.

Ustaleń dotyczących zaciągania pożyczek, które mają charakter tymczasowy i są w pełni zabezpieczone umownym zaangażowaniem kapitałowym inwestorów w AFI, nie uznaje się za stanowiące dźwignię finansową do celów niniejszego ustępu.

Wymogi określone w akapicie pierwszym mają zastosowanie do AFI, które uzyskują ekspozycję z tytułu pożyczki za pośrednictwem spółki specjalnego przeznaczenia, która udziela pożyczki na rzecz lub w imieniu AFI lub ZAFI w odniesieniu do AFI.

Państwa członkowskie mogą ustalić, że wymóg określony w akapicie pierwszym nie ma zastosowania do AFI, którego działalność pożyczkowa polega wyłącznie na udzielaniu pożyczek akcjonariusza, pod warunkiem że te pożyczki akcjonariusza:

- (i) w ujęciu zbiorczym nie przekraczają 100 % kapitału AFI; lub
- (ii) udzielane są przedsiębiorstwom portfelowym, które nabywają nieruchomości lub udziały w przedsiębiorstwach handlu nieruchomościami i zarządzają tymi nieruchomościami lub udziałami oraz w których AFI posiada bezpośrednio lub pośrednio 100 % kapitału lub praw głosu. Wymóg ten ma zastosowanie, w oparciu o metodę pełnego przeglądu, do aktywów bazowych kontrolowanych bezpośrednio lub pośrednio przez AFI lub ZAFI działającego w imieniu AFI.”;

4b. Limit inwestycyjny w wysokości 20 % określony w ust. 4a:

- a) ma zastosowanie w terminie określonym w regulaminie, dokumentach założycielskich lub prospekcie emisyjnym AFI. Termin ten nie przekracza 24 miesięcy od dnia, w którym AFI po raz pierwszy oferuje udziały do subskrypcji;
- b) przestaje mieć zastosowanie, gdy ZAFI zaczyna sprzedawać aktywa w celu umorzenia jednostek uczestnictwa lub udziałów inwestorów w ramach likwidacji AFI;
- c) zostaje czasowo zawieszony na okres do 12 miesięcy, jeżeli ZAFI pozyskuje dodatkowy kapitał lub obniża swój dotychczasowy kapitał.

4c. Termin zastosowania, o którym mowa w ust. 4b lit. a), uwzględnia szczególne cechy i charakterystykę aktywów, które mają być zainwestowane przez AFI. W wyjątkowych okolicznościach organ właściwy dla ZAFI może, po przedstawieniu należycie uzasadnionego planu inwestycyjnego, zatwierdzić przedłużenie tego terminu o nie więcej niż jeden dodatkowy rok.

4d. ZAFI zapewnia, by AFI nie udzielał pożyczek następującym podmiotom:

- a) swojemu ZAFI ani pracownikom swojego ZAFI;
- b) swojemu depozytariuszowi oraz osobom, którym przekazano tę funkcję;
- c) podmiotowi, któremu jego ZAFI przekazał funkcje zgodnie z art. 20, ani pracownikom tego podmiotu;
- d) podmiotowi należącemu do tej samej grupy, zdefiniowanej w art. 2 pkt 11 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE, z wyjątkiem sytuacji, gdy podmiot ten jest przedsiębiorstwem finansowym, które finansuje wyłącznie pożyczkobiorców, którzy nie są wymienieni w lit. a)–d) niniejszego ustępu.

4da. Bez uszczerbku dla innych instrumentów prawa Unii państwa członkowskie mogą zakazać AFI udzielania kredytów konsumentom w rozumieniu art. 3 lit. a) dyrektywy 2008/48/WE na swoim terytorium. Nie ma to wpływu na wprowadzanie do obrotu AFI prowadzących działalność w zakresie kredytów konsumenckich w Unii.

4e. ZAFI nie może zarządzać AFI, którego strategia inwestycyjna, określona w stosownym regulaminie, dokumencie założycielskim i prospekcie emisyjnym AFI, polega na udzielaniu pożyczek lub uzyskiwaniu ekspozycji na pożyczki za pośrednictwem spółki specjalnego przeznaczenia, która udziela pożyczki na rzecz lub w imieniu AFI lub ZAFI w odniesieniu do AFI, wyłącznie w celu przeniesienia tych pożyczek lub ekspozycji na osoby trzecie (model „udzielasz i uciekasz”).

4f. ZAFI zapewnia, by zarządzany przez niego AFI zachował, przez okres dwóch lat od daty podpisania lub do upływu terminu zapadalności, w zależności od tego, który z tych okresów jest krótszy, 5 % wartości referencyjnej pożyczek, których udzielił lub które nabył od spółki specjalnego przeznaczenia, która udziela pożyczki na rzecz lub w imieniu AFI lub ZAFI w odniesieniu do AFI, a następnie sprzedał osobom trzecim.

Na zasadzie odstępstwa wymóg określony w akapicie pierwszym nie ma zastosowania w przypadku gdy:

- a) AFI zaczyna sprzedawać aktywa w celu umorzenia jednostek uczestnictwa lub udziałów inwestorów w ramach likwidacji AFI;
- b) pożyczkobiorca lub którykolwiek z jego akcjonariuszy podlega sankcjom UE; lub
- c) sprzedaż pożyczki jest konieczna, aby AFI nie naruszył jednej ze swoich zasad dotyczących inwestycji lub dywersyfikacji, oraz w przypadku gdyby takie ewentualne naruszenie nastąpiło z przyczyn niezależnych od AFI i ZAFI, który nim zarządza, lub w wyniku wykonania praw subskrypcji lub umorzenia.”;

6) w art. 16 dodaje się następujące ust. 2a–2h:

„2a. ZAFI zapewnia, aby zarządzany przez niego AFI udzielający pożyczki należał do typu zamkniętego.

Wymogi określone w akapicie pierwszym mają zastosowanie do AFI, które uzyskują ekspozycję z tytułu pożyczki za pośrednictwem spółki specjalnego przeznaczenia, która udziela pożyczki na rzecz lub w imieniu AFI lub ZAFI w odniesieniu do AFI.

2aa. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2a, AFI udzielający pożyczki może być typu otwartego, pod warunkiem że jego system zarządzania ryzykiem utraty płynności jest zgodny z jego strategią inwestycyjną i polityką umarzania.

2b. Po dokonaniu oceny adekwatności w odniesieniu do realizowanej strategii inwestycyjnej, profilu płynności i polityki umarzania ZAFI, który zarządza AFI typu otwartego, wybiera co najmniej dwa odpowiednie narzędzia zarządzania płynnością z wykazu przedstawionego w załączniku V pkt 2–7 na potrzeby ewentualnego wykorzystania tego narzędzia w interesie inwestorów AFI. Na zasadzie odstępstwa ZAFI może wybrać tylko jedno narzędzie zarządzania płynnością z załącznika V pkt 2–7 w odniesieniu do zarządzanego przez niego AFI, jeżeli ten AFI uzyskał zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze funduszu rynku pieniężnego zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/1131.

ZAFI wdraża szczegółowe zasady i procedury dotyczące uruchamiania i zaprzestania stosowania każdego wybranego narzędzia zarządzania płynnością oraz ustalenia operacyjne i administracyjne dotyczące stosowania takiego narzędzia. Decyzja ta i stosowne wyjaśnienia przekazywane są właściwym organom rodzimego państwa członkowskiego AFI.

Realizowanie umorzeń w formie niepieniężnej, o którym mowa w załączniku V pkt 7, może być uruchamiane jedynie w celu realizacji zleceń umorzenia otrzymanych od inwestorów profesjonalnych oraz jeżeli realizowanie umorzeń w formie niepieniężnej odpowiada proporcjonalnemu odsetkowi aktywów posiadanych przez AFI.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu trzeciego realizowanie umorzeń w formie niepieniężnej może nie odpowiadać proporcjonalnemu odsetkowi aktywów posiadanych przez AFI, jeżeli ten AFI jest wprowadzany do obrotu jedynie wśród inwestorów profesjonalnych lub gdy celem polityki inwestycyjnej tego AFI jest odzwierciedlenie składu określonego indeksu giełdowego lub indeksu papierów dłużnych oraz, dodatkowo, gdy ten AFI jest funduszem inwestycyjnym typu ETF zdefiniowanym w art. 2 pkt 26 rozporządzenia w sprawie rynków instrumentów finansowych.

2c. ZAFI, który zarządza AFI typu otwartego, może w interesie inwestorów AFI czasowo zawiesić odkup lub umorzenie jednostek uczestnictwa lub udziałów w AFI lub uruchomić inne narzędzia zarządzania płynnością wybrane z wykazu określonego w załączniku V pkt 2–7 i uwzględnione w regulaminach funduszu lub dokumentach założycielskich AFI, lub też zaprzestać stosowania tych narzędzi. W interesie inwestorów AFI, aby zapewnić realizację subskrypcji i umorzeń po uczciwych cenach, ZAFI może także uruchomić wyodrębnianie aktywów, o którym mowa w załączniku V pkt 8, w sytuacjach gdy ZAFI nie może zapewnić rzetelnej i dokładnej wyceny niektórych aktywów lub w przypadku gdy niektóre aktywa stały się niezbywalne.

Czasowe zawieszenie uruchomienia wyodrębniania aktywów, o którym mowa w akapicie pierwszym, można zastosować tylko w wyjątkowych przypadkach, gdy wymagają tego okoliczności i gdy jest to uzasadnione z uwagi na interesy inwestorów AFI.

2d. ZAFI bezzwłocznie powiadamia właściwe organy jego rodzimego państwa członkowskiego w przypadku uruchomienia lub zaprzestania stosowania umorzeń i barier umorzeniowych, o których mowa w załączniku V pkt 1 i 2.

ZAFI powiadamia te same właściwe organy w przypadku uruchomienia lub zaprzestania stosowania wyodrębniania aktywów, o którym mowa w pkt 8 tego załącznika, w rozsądnym terminie przed uruchomieniem lub zaprzestaniem stosowania tego narzędzia zarządzania płynnością.

Państwa członkowskie mogą wymagać od ZAFI, by powiadamiali oni właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego ZAFI w przypadku gdy zdecydują o uruchomieniu realizowania umorzeń w formie niepieniężnej, o przedłużeniu okresu wypowiedzenia lub o zwiększeniu opłaty płynnościowej, pułapu współczynnika ruchomej wyceny lub opłaty przeciwdziałającej rozwodnieniu określonych w prospekcie emisyjnym funduszu lub o zwiększeniu widełek ceny kupna i sprzedaży w systemie podwójnych cen do celów zarządzania płynnością.

Właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego ZAFI bezzwłocznie powiadamiają o wszelkich powiadomieniach otrzymanych zgodnie z niniejszym ustępem właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego ZAFI i Urząd oraz – jeżeli istnieją potencjalne ryzyka dla stabilności i integralności systemu finansowego – ERRS.

2e. Państwa członkowskie zapewniają, aby ZAFI, którzy zarządzają AFI typu otwartego, mieli do dyspozycji co najmniej narzędzia zarządzania płynnością przedstawione w załączniku V.

2ee. Urząd opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia wymogów, które musi spełnić AFI udzielający pożyczki, aby zachować strukturę otwartą. Wymóg taki powinien obejmować elementy dotyczące wyboru i stosowania narzędzi zarządzania płynnością, dostępności aktywów płynnych i testów warunków skrajnych, a także odpowiedniej polityki umarzania z uwagi na profil płynności AFI, a także uwzględnia profil ryzyka i charakter pożyczek.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

2f. Urząd opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia cech narzędzi zarządzania płynnością przedstawionych w załączniku V.

2g. Urząd opracowuje wytyczne określające kryteria do celów wyboru i stosowania przez ZAFI odpowiednich narzędzi zarządzania płynnością do zarządzania ryzykiem utraty płynności, w tym odpowiednich informacji ujawnianych inwestorom, z uwzględnieniem zdolności takich narzędzi do ograniczania nienależnych korzyści dla inwestorów, którzy w pierwszej kolejności dokonują umorzenia swoich inwestycji, oraz do ograniczania ryzyk dla stabilności finansowej. Wytyczne te obejmują wskazanie okoliczności, w których może być uruchomione wyodrębnianie aktywów.

2h. Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 2ee i 2f niniejszego artykułu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

7) w art. 20 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. ZAFI, którzy zamierzają przekazać osobom trzecim wykonywanie, w ich imieniu, co najmniej jednej z funkcji wymienionych w załączniku I lub usług, o których mowa w art. 6 ust. 4, powiadamiają właściwe organy w swoim rodzimym państwie członkowskim, zanim ustalenia dotyczące przekazania funkcji staną się skuteczne. Następujące warunki muszą być spełnione:”;

(ii) lit. f) otrzymuje brzmienie:

f) ZAFI musi być w stanie wykazać, że osoba, której przekazano funkcje, ma odpowiednie kwalifikacje i jest zdolna do podjęcia danych funkcji i świadczenia danych usług, że jej wyboru dokonano z całą należyłą starannością i że ZAFI jest w stanie monitorować – skutecznie i w dowolnym momencie – wykonywanie przekazanych działań, udzielać w dowolnym momencie dodatkowych instrukcji osobie, której przekazano funkcje, oraz cofnąć przekazanie funkcji ze skutkiem natychmiastowym, jeżeli leży to w interesie inwestorów.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Fakt przekazania funkcji lub jakiegokolwiek dalszego przekazania funkcji osobie trzeciej przez ZAFI nie wpływa na odpowiedzialność ZAFI wobec jego klientów, AFI i inwestorów AFI, a ponadto ZAFI nie wolno przekazywać funkcji w takim zakresie, że w praktyce nie może być już uznawany za zarządzającego AFI lub dostawcę usług, ani w zakresie, który powodowałby, że stanie się on podmiotem-skrzynką pocztową.”;

c) w ust. 4 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„4. Wszelkie funkcje i świadczenie usług przekazane osobie trzeciej mogą być przez nią dalej przekazywane, o ile spełnione są następujące warunki.”;

d) dodaje się następujący ust. 6a:

„6a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1–6 niniejszego artykułu, w przypadku gdy funkcja wprowadzania do obrotu, o której mowa w załączniku I ust. 2 lit. b), jest wykonywana przez jednego lub kilku dystrybutorów, którzy działają we własnym imieniu i którzy wprowadzają do obrotu AFI na mocy dyrektywy 2014/65/UE lub za pośrednictwem ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych zgodnie z dyrektywą (UE) 2016/97, funkcji takiej nie uznaje się za przekazanie funkcji podlegające wymogom ustanowionym w wyżej wymienionych ustępach, niezależnie od jakiegokolwiek umowy dystrybucyjnej między ZAFI a dystrybutorem”.

8) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 5 dodaje się następującą lit. c):

„c) rodzime państwo członkowskie AFI może upoważnić swoje właściwe organy krajowe do zezwolenia – na podstawie indywidualnej oceny – by instytucje, o których mowa w art. 21 ust. 3 lit. a) i które mają siedzibę w innym państwie członkowskim, zostały wyznaczone jako depozytariusze, o ile spełnione są następujące warunki:

(i) właściwe organy otrzymały od ZAFI umotywowany wniosek o wyznaczenie depozytariusza w innym państwie członkowskim, w którym to wniosku wykazany jest brak stosownych usług depozytowych, biorąc pod uwagę strategię inwestycyjną tego AFI; oraz

(ii) krajowy rynek depozytariuszy w rodzimym państwie członkowskim AFI spełnia co najmniej jeden z następujących warunków:

– rynek taki składa się z mniej niż siedmiu depozytariuszy świadczących usługi depozytowe na rzecz AFI z UE (które uzyskały zezwolenie na mocy art. 4 lit. k) ppkt (i) niniejszej dyrektywy) i zarządzanych przez ZAFI z UE (którzy uzyskali zezwolenie na mocy art. 7 ust. 1), a żaden z depozytariuszy nie utrzymuje aktywów AFI o wartości przekraczającej 1 mld EUR lub równowartość tej kwoty w jakiegokolwiek innej walucie. Próg ten nie obejmuje depozytariuszy działających na mocy art. 36 ust. 1a niniejszej dyrektywy ani aktywów własnych depozytariusza;

– łączna kwota aktywów utrzymywanych w imieniu AFI z UE (które uzyskały zezwolenie na mocy art. 4 lit. k) ppkt (i) niniejszej dyrektywy) i zarządzanych przez ZAFI z UE (którzy uzyskali zezwolenie na mocy art. 7 ust. 1 niniejszej dyrektywy) na takim rynku nie przekracza kwoty 30 mld EUR lub równowartości tej kwoty w jakiegokolwiek innej walucie. Próg ten nie obejmuje depozytariuszy działających na mocy art. 36 ust. 1a niniejszej dyrektywy ani aktywów własnych depozytariusza.

Nawet jeżeli spełnione są warunki określone w ppkt (i) i (ii), upoważnienie do zezwolenia na wyznaczenie depozytariusza w innym państwie członkowskim udzielane jest na podstawie indywidualnej oceny tego, czy w jurysdykcji danego AFI brakuje stosownych usług depozytowych, biorąc pod uwagę strategię inwestycyjną tego AFI.

W przypadku gdy właściwe organy zezwolą na wyznaczenie depozytariusza w innym państwie członkowskim, powiadamiają o tym fakcie Urząd.

Niniejszy przepis pozostaje bez uszczerbku dla pełnego stosowania art. 21, z wyjątkiem ust. 5 lit. a) tego artykułu dotyczącego miejsca, w którym ma mieć siedzibę depozytariusz.”;

b) ust. 6 lit. c) i d) otrzymują brzmienie:

„c) państwo trzecie, w którym ma siedzibę depozytariusz, nie jest zidentyfikowane jako państwo trzecie wysokiego ryzyka zgodnie z art. 9 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/849;

d) państwa członkowskie, w których jednostki uczestnictwa lub udziały AFI spoza UE mają zostać wprowadzone do obrotu, oraz, o ile jest to inne państwo, rodzime państwo członkowskie ZAFI, podpisały umowę z państwem trzecim, w którym depozytariusz ma siedzibę, i umowa ta jest w pełni zgodna ze standardami określonymi w art. 26 Modelowej konwencji OECD w sprawie podatku od dochodu i majątku oraz zapewnia skuteczną wymianę informacji w sprawach podatkowych, włącznie ze wszelkimi wielostronnymi umowami podatkowymi, i to państwo trzecie nie jest wymienione w załączniku I do konkluzji Rady w sprawie zmienionego unijnego wykazu jurysdykcji niechętnych współpracy do celów podatkowych;”;

c) w ust. 11 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit drugi lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) depozytariusz z należytą fachowością, starannością i dbałością wybrał i wyznaczył każdą osobę trzecią, której chce przekazać część swoich zadań, z wyjątkiem sytuacji, w której tą osobą trzecią jest centralny depozyt papierów wartościowych działający w charakterze CDPW pełniącego rolę depozytu-inwestora zgodnie z definicją w art. 1 lit. f) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/392*, oraz z należytą fachowością, starannością i dbałością dokonuje okresowych kontroli i bieżącego monitorowania każdej osoby trzeciej, której przekazał część swoich zadań, oraz ustaleń tej osoby trzeciej dotyczących przekazanych jej spraw;

* Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2017/392 z dnia 11 listopada 2016 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów w zakresie udzielania zezwoleń oraz wymogów nadzorczych i operacyjnych dla centralnych depozytów papierów wartościowych (Dz.U. L 65 z 10.3.2017, s. 48).”;

(ii) akapit piąty otrzymuje brzmienie:

„Do celów niniejszego artykułu świadczenie usług przez centralny depozyt papierów wartościowych działający w charakterze CDPW pełniącego rolę depozytu macierzystego emitenta zgodnie z definicją w art. 1 lit. e) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/392 nie jest uznawane za przekazanie funkcji depozytariusza w zakresie utrzymywania. Do celów niniejszego ustępu świadczenie usług przez centralny depozyt papierów wartościowych działający w charakterze CDPW pełniącego rolę depozytu-inwestora zgodnie z definicją w art. 1 lit. f) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/392 jest uznawane za przekazanie funkcji depozytariusza w zakresie utrzymywania.”;

d) ust. 16 otrzymuje brzmienie:

„16. Depozytariusz udostępnia swoim właściwym organom, właściwym organom AFI, który wyznaczył go na depozytariusza, i właściwym organom ZAFI, który zarządza danym AFI, na ich żądanie wszelkie informacje, które otrzymał w trakcie pełnienia swoich obowiązków oraz które mogą być niezbędne właściwym organom AFI lub ZAFI. Jeżeli właściwe organy AFI lub ZAFI są różne od właściwych organów depozytariusza, (i) właściwe organy depozytariusza bezzwłocznie dzielą się otrzymanymi informacjami z właściwymi organami AFI i ZAFI, (ii) właściwe organy AFI lub ZAFI bezzwłocznie dzielą się otrzymanymi informacjami istotnymi dla wykonywania uprawnień nadzorczych przez właściwe organy depozytariusza.”;

e) w ust. 17 lit. c) wprowadza się następujące zmiany:

ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) warunki, na jakich depozytariusz może wykonywać swoje obowiązki w zakresie utrzymywania instrumentów finansowych zarejestrowanych w centralnym depozycie papierów wartościowych; oraz”;

9) w art. 23 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) opis zarządzania przez AFI ryzykiem utraty płynności, w tym w zakresie praw umarzania zarówno w normalnych warunkach, jak i w wyjątkowych okolicznościach, obowiązujących ustaleń z inwestorami dotyczących umarzania oraz ujawnienie informacji na temat możliwości i warunków stosowania narzędzi zarządzania płynnością wybranych zgodnie z art. 16 ust. 2b;”;

(ii) dodaje się następującą lit. ia):

„ia) wykaz opłat, które będą stosowane w związku z działalnością AFI i które będą ponoszone przez AFI w odniesieniu do ZAFI lub podmiotów z nim powiązanych;”;

b) w ust. 4 dodaje się następujące lit. d), e) i f):

„d) portfel udzielonych pożyczek;

e) raz na rok wszystkie bezpośrednio i pośrednio opłaty, które zostały bezpośrednio lub pośrednio naliczone wobec AFI lub jakiegokolwiek jego inwestycji bądź do nich przypisane;

f) raz na rok informacje na temat każdej jednostki dominującej, jednostki zależnej lub podmiotu specjalnego przeznaczenia utworzonego w związku z inwestycjami AFI przez ZAFI, pracowników ZAFI lub podmioty bezpośrednio lub pośrednio powiązane z ZAFI.”;

10) w art. 24 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. ZAFI regularnie przekazuje właściwym organom rodzimego państwa członkowskiego sprawozdania dotyczące rynków, na których dokonuje transakcji, i instrumentów, którymi obraca, w imieniu zarządzanego przez siebie AFI.

ZAFI przekazuje – w odniesieniu do każdego zarządzanego przez siebie AFI – informacje na temat instrumentów, którymi obraca, rynków, których jest uczestnikiem lub na których czynnie dokonuje transakcji, oraz informacje na temat ekspozycji i pakietów akcji każdego AFI. Informacje te obejmują stosowne dane identyfikacyjne umożliwiające powiązanie przekazanych danych dotyczących aktywów, AFI i ZAFI z innymi nadzorczymi lub publicznie dostępnymi źródłami danych.”;

b) ust. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) aktualny profil ryzyka AFI;”

c) ust. 2 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) następujące informacje o ustaleniach dotyczących przekazywania funkcji, które obejmują przekazywanie funkcji w zakresie zbiorowego lub dyskrejonalnego zarządzania portfelem lub w zakresie zarządzania ryzykiem:

(i) informacje o osobach, którym przekazano funkcje, ze wskazaniem ich nazwy i adresu siedziby oraz tego, czy mają bliskie powiązania z ZAFI i czy są podmiotami posiadającymi zezwolenie lub podmiotami objętymi regulacją do celów zarządzania aktywami. Informacje te obejmują stosowne dane identyfikacyjne umożliwiające powiązanie przekazanych informacji z innymi nadzorczymi lub publicznie dostępnymi źródłami danych;

(ii) wykaz i opis działań dotyczących przekazywanych funkcji zarządzania ryzykiem i zarządzania portfelem;

(iii) w przypadku przekazywania funkcji zarządzania portfelem – kwotę i odsetek aktywów AFI, które podlegają ustaleniom dotyczącym przekazywania funkcji w odniesieniu do funkcji zarządzania portfelem;

(iv) wyrażoną w ekwiwalentach pełnego czasu pracy liczbę pracowników zatrudnionych przez ZAFI do monitorowania ustaleń dotyczących przekazywania funkcji;

(v) opis okresowych środków należytej staranności stosowanych przez ZAFI w celu utrzymania nadzoru, monitorowania i kontroli osoby, której przekazano funkcje, w tym datę zastosowania tych środków, zidentyfikowane problemy oraz, w stosownych przypadkach, środki i harmonogram przyjęte w celu rozwiązania tych problemów;

(vi) w przypadku istnienia ustaleń dotyczących dalszego przekazywania funkcji – informacje wymagane w ppkt (i)–(iii) dotyczące osób, którym dalej przekazano funkcje, oraz działań dotyczących dalej przekazywanych funkcji zarządzania ryzykiem i zarządzania portfelem;

(vii) datę rozpoczęcia i zakończenia obowiązywania ustaleń dotyczących przekazywania i dalszego przekazywania funkcji.”;

ca) w ust. 2 dodaje się następującą lit. f):

f) wykaz państw członkowskich, w których ZAFI lub dystrybutor działający w imieniu tego ZAFI faktycznie wprowadzają do obrotu jednostki uczestnictwa lub udziały AFI.”;

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Urząd opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:

(a) szczegóły informacji, które mają być przekazywane zgodnie z ust. 1 i ust. 2 lit. a)–c) i e)–f).

Te projekty regulacyjnych standardów technicznych określają również odpowiedni poziom standaryzacji informacji, które mają być przekazywane zgodnie z ust. 2 lit. d), bez wprowadzania dodatkowych obowiązków sprawozdawczych. Urząd uwzględnia inne wymogi sprawozdawcze, którym podlegają ZAFI, oraz ustalenia zawarte w sprawozdaniu sporządzonym zgodnie z art. 69b ust. 2; oraz

(b) częstotliwość i terminy składania sprawozdań.

Urząd przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę przypadającą 36 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

e) dodaje się następujący ust. 7:

„7. Urząd opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych określających:

a) format i standardy danych na potrzeby sprawozdań, o których mowa w ust. 1 i 2;

b) metody i ustalenia dotyczące składania sprawozdań, o których mowa w ust. 1 i 2, w tym metody i ustalenia służące poprawie standaryzacji danych oraz efektywnej wymiany i wykorzystania danych już zgłoszonych w ramach unijnych ram sprawozdawczych przez wszelkie odpowiednie właściwe organy, na szczeblu unijnym lub krajowym.

Urząd przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę przypadającą 36 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

f) dodaje się następujący ust. 8:

8. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 56 i z zastrzeżeniem warunków art. 57 i 58 w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez określenie, kiedy dźwignia finansowa ma być uważana za stosowaną na znaczną skalę na użytek ust. 4.”;

11) art. 35 ust. 2 lit. b) i c) otrzymują brzmienie:

„b) państwo trzecie, w którym ma siedzibę AFI spoza UE, nie jest zidentyfikowane jako państwo trzecie wysokiego ryzyka zgodnie z art. 9 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/849;

c) państwo trzecie, w którym ma siedzibę AFI spoza UE, podpisało umowę z rodzimym państwem członkowskim posiadającego zezwolenie ZAFI i z każdym innym państwem członkowskim, w którym mają zostać wprowadzone do obrotu jednostki uczestnictwa lub udziały AFI spoza UE, która to umowa jest w pełni zgodna ze standardami określonymi w art. 26 Modelowej konwencji OECD w sprawie podatku od dochodu i majątku oraz zapewnia skuteczną wymianę informacji w sprawach podatkowych, włącznie ze wszelkimi wielostronnymi umowami podatkowymi, i to państwo trzecie nie jest wymienione w załączniku I do konkluzji Rady w sprawie zmienionego unijnego wykazu jurysdykcji niechętnych współpracy do celów podatkowych.”;

12) w art. 36 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) państwo trzecie, w którym ma siedzibę AFI spoza UE, nie jest zidentyfikowane jako państwo trzecie wysokiego ryzyka zgodnie z art. 9 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/849;”;

b) dodaje się następującą lit. d):

„d) państwo trzecie, w którym ma siedzibę AFI spoza UE, podpisało umowę z rodzimym państwem członkowskim posiadającego zezwolenie ZAFI i z każdym innym państwem członkowskim, w którym mają zostać wprowadzone do obrotu jednostki uczestnictwa lub udziały AFI spoza UE, która to umowa jest w pełni zgodna ze standardami określonymi w art. 26 Modelowej konwencji OECD w sprawie podatku od dochodu i majątku oraz zapewnia skuteczną wymianę informacji w sprawach podatkowych, włącznie ze wszelkimi wielostronnymi umowami podatkowymi, i to państwo trzecie nie jest wymienione w załączniku I do konkluzji Rady w sprawie zmienionego unijnego wykazu jurysdykcji niechętnych współpracy do celów podatkowych.”;

13) art. 37 ust. 7 lit. e) i f) otrzymują brzmienie:

„e) państwo trzecie, w którym ma siedzibę ZAFI spoza UE, nie jest zidentyfikowane jako państwo trzecie wysokiego ryzyka zgodnie z art. 9 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/849;

f) państwo trzecie, w którym ma siedzibę ZAFI spoza UE, podpisało umowę z państwem członkowskim odniesienia, która to umowa jest w pełni zgodna ze standardami określonymi w art. 26 Modelowej konwencji OECD w sprawie podatku od dochodu i majątku oraz zapewnia skuteczną wymianę informacji w sprawach podatkowych, włącznie ze wszelkimi wielostronnymi umowami podatkowymi, i to państwo trzecie nie jest wymienione w załączniku I do konkluzji Rady w sprawie zmienionego unijnego wykazu jurysdykcji niechętnych współpracy do celów podatkowych.”;

15) art. 40 ust. 2 lit. b) i c) otrzymują brzmienie:

„b) państwo trzecie, w którym ma siedzibę AFI spoza UE, nie jest zidentyfikowane jako państwo trzecie wysokiego ryzyka zgodnie z art. 9 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/849;

c) państwo trzecie, w którym ma siedzibę AFI spoza UE, podpisało umowę z państwem członkowskim odniesienia i z każdym innym państwem członkowskim, w którym mają zostać wprowadzone do obrotu jednostki uczestnictwa lub udziały AFI spoza UE, która to umowa jest w pełni zgodna ze standardami określonymi w art. 26 Modelowej konwencji OECD w sprawie podatku od dochodu i majątku oraz zapewnia skuteczną wymianę informacji w sprawach podatkowych, włącznie ze wszelkimi wielostronnymi umowami podatkowymi, i to państwo trzecie nie jest wymienione w załączniku I do konkluzji Rady w sprawie zmienionego unijnego wykazu jurysdykcji niechętnych współpracy do celów podatkowych.”;

16) w art. 42 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) państwo trzecie, w którym ma siedzibę ZAFI spoza UE lub AFI spoza UE, nie jest zidentyfikowane jako państwo trzecie wysokiego ryzyka zgodnie z art. 9 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/849;”;

b) dodaje się następującą lit. d):

„d) państwo trzecie, w którym ma siedzibę AFI spoza UE lub ZAFI spoza UE, podpisało umowę z państwem członkowskim, w którym mają zostać wprowadzone do obrotu jednostki uczestnictwa lub udziały AFI spoza UE, która to umowa jest w pełni zgodna ze standardami określonymi w art. 26 Modelowej konwencji OECD w sprawie podatku od dochodu i majątku oraz zapewnia skuteczną wymianę informacji w sprawach podatkowych, włącznie ze wszelkimi wielostronnymi umowami podatkowymi, i to państwo trzecie nie jest wymienione w załączniku I do konkluzji Rady w sprawie zmienionego unijnego wykazu jurysdykcji niechętnych współpracy do celów podatkowych.”;

18) art. 47 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wszystkie informacje wymieniane na podstawie niniejszej dyrektywy między Urzędem, właściwymi organami, Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego, Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych ustanowionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010* oraz ERRS uznaje się za poufne, chyba że:

a) w momencie ich przekazania Urząd lub właściwy organ lub inny zainteresowany organ bądź podmiot oświadczy, iż informacje te mogą być ujawnione;

b) ich ujawnienie jest niezbędne w celu prowadzenia postępowania sądowego;

c) ujawnione informacje wykorzystuje się w formie podsumowania lub w postaci zagregowanej, co uniemożliwia zidentyfikowanie poszczególnych uczestników rynku finansowego.

*Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48).”;

19) w art. 50 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku gdy właściwe organy jednego z państw członkowskich mają uzasadnione podstawy, aby podejrzewać, że działania sprzeczne z niniejszą dyrektywą są lub były realizowane przez ZAFI niepodlegającego nadzorowi tych właściwych organów, powiadamiają o tym Urząd i właściwe organy rodzimego i przyjmującego państwa członkowskiego danego ZAFI z podaniem jak najdokładniejszych informacji. Organy, które otrzymały takie powiadomienie, podejmują stosowne działania, informują Urząd i właściwe organy, które złożyły powiadomienie, o wynikach tych działań i, w miarę możliwości, o istotnych zmianach sytuacji na poszczególnych etapach. Niniejszy ustęp pozostaje bez uszczerbku dla kompetencji właściwych organów, które złożyły powiadomienie.”;

b) dodaje się następujące ust. 5a–5g:

„5a. Właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego ZAFI powiadamiają o odnośnej sytuacji właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego ZAFI i Urząd równoległe z wykonywaniem uprawnień na mocy art. 46 ust. 2 lit. j) oraz – jeżeli istnieją potencjalne ryzyka dla stabilności i integralności systemu finansowego – ERRS.

5b. Właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego ZAFI może zwrócić się do właściwego organu rodzimego państwa członkowskiego ZAFI o wykonanie uprawnień określonych w art. 46 ust. 2, lit. j), podając uzasadnienie swojego wniosku i powiadamiając o tym fakcie Urząd oraz – jeżeli istnieją potencjalne ryzyka dla stabilności i integralności systemu finansowego – ERRS.

5c. W przypadku gdy właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego ZAFI nie przychylił się do wniosku, o którym mowa w ust. 5b, informuje o tym fakcie właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego ZAFI i Urząd, podając uzasadnienie, oraz – jeżeli istnieją potencjalne ryzyka dla stabilności i integralności systemu finansowego – ERRS.

5d. Na podstawie informacji otrzymanych zgodnie z ust. 5b i 5c Urząd w rozsądnym terminie wydaje właściwym organom rodzimego państwa członkowskiego ZAFI opinię w sprawie wykonywania uprawnień określonych w art. 46 ust. 2 lit. j).

5e. Jeżeli właściwy organ nie stosuje się lub nie zamierza zastosować się do opinii Urzędu, o której mowa w ust. 5d, informuje o tym Urząd, podając uzasadnienie niezastosowania się do opinii lub takiego zamiaru. Urząd może opublikować informacje o tym, że właściwy organ nie stosuje się lub nie zamierza zastosować się do jego porady, wraz z uzasadnieniem niezastosowania się lub takiego zamiaru podanym przez właściwy organ, chyba że taka publikacja jest sprzeczna z uzasadnionym interesem posiadaczy udziałów lub jednostek uczestnictwa lub interesem publicznym lub mogłaby poważnie zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu i integralności rynków finansowych lub stabilności całości lub części systemu finansowego Unii. Urząd z wyprzedzeniem zawiadamia właściwe organy o takiej publikacji.

5f. Właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego ZAFI może zwrócić się do właściwego organu rodzimego państwa członkowskiego ZAFI o bezzwłoczne wykonanie uprawnień określonych w art. 46 ust. 2, podając uzasadnienie swojego wniosku i powiadamiając Urząd oraz – jeżeli istnieją potencjalne ryzyka dla stabilności i integralności systemu finansowego – ERRS.

Właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego ZAFI bezzwłocznie informuje o wykonanych uprawnieniach i swoich ustaleniach właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego ZAFI, Urząd oraz – jeżeli istnieją potencjalne ryzyka dla stabilności i integralności systemu finansowego – ERRS.

5fa. Jeżeli państwo członkowskie skorzystało z możliwości przewidzianej w art. 21 ust. 5 lit c) i jeżeli właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego AFI lub – w przypadku gdy AFI nie jest regulowany – właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego ZAFI mają uzasadnione podstawy, aby podejrzewać, że działania sprzeczne z niniejszą dyrektywą są lub były realizowane przez depozytariusza niepodlegającego nadzorowi tych właściwych organów, takie właściwe organy bezzwłocznie powiadamiają o tym fakcie Urząd i właściwe organy danego depozytariusza z podaniem jak najdokładniejszych informacji. Organy, które otrzymały takie powiadomienie, podejmują stosowne działania, informują Urząd i właściwe organy, które złożyły powiadomienie, o wynikach tych działań. Niniejszy ustęp pozostaje bez uszczerbku dla kompetencji właściwych organów, które złożyły powiadomienie.

5g. Urząd może zwrócić się do właściwego organu o przedstawienie mu w rozsądnym terminie wyjaśnień dotyczących konkretnych spraw, które stwarzają poważne zagrożenie dla ochrony inwestorów, zagrażają prawidłowemu funkcjonowaniu i integralności rynków finansowych lub stwarzają ryzyka dla stabilności całości lub części systemu finansowego Unii.”;

c) dodaje się następujący ust. 7:

„7. Urząd opracowuje wytyczne zapewniające właściwym organom wskazówki dotyczące wykonywania przez nie uprawnień określonych w art. 46 ust. 2 lit. j) oraz wskazówki dotyczące sytuacji, które mogą być powodem wystąpienia z wnioskami, o których mowa w ust. 5b i 5f. Opracowując te wytyczne, Urząd bierze pod uwagę potencjalne skutki takiej interwencji nadzorczej dla ochrony inwestorów i stabilności finansowej w innym państwie członkowskim lub w Unii.”;

19a) art. 60 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 60

Podanie do wiadomości publicznej informacji o odstępstwie

W przypadku gdy państwo członkowskie korzysta z odstępstwa lub opcji przewidzianych w art. 6, 9, art. 15 ust. 3 i 4aa, art. 21, 22, 28, 43 i art. 61 ust. 5, informuje ono Komisję o tym fakcie oraz o wszelkich późniejszych zmianach. Komisja podaje tę informację do wiadomości publicznej za pośrednictwem strony internetowej lub w inny łatwo dostępny sposób.”;

20) w art. 61 dodaje się następujący ust. 6:

„6. ZAFI zarządzający AFI, które udzielają pożyczek i które zostały ustanowione przed [data przyjęcia niniejszej dyrektywy] mogą w dalszym ciągu zarządzać takimi AFI bez konieczności zachowania zgodności z art. 15 ust. 3 lit. d), art. 15 ust. 4a–4f i art. 16 ust. 2a niniejszej dyrektywy do dnia [5 lat po dacie przyjęcia niniejszej dyrektywy]. Na zasadzie odstępstwa uznaje się, że AFI udzielające pożyczek ustanowione przed [data przyjęcia niniejszej dyrektywy], które nie pozyskują dodatkowego kapitału, zachowują zgodność z wyżej wymienionymi artykułami.”;

21) dodaje się następujący art. 69b:

„Artykuł 69b

Przegląd

1. Do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę przypadającą 60 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r. oraz w następstwie sprawozdań sporządzanych przez Urząd zgodnie z art. 7 ust. 9 Komisja inicjuje przegląd funkcjonowania przepisów ustanowionych w niniejszej dyrektywie oraz doświadczeń nabytych podczas ich stosowania. Przegląd ten obejmuje ocenę następujących aspektów:

- a) wpływu dostępności narzędzi zarządzania płynnością i uruchamiania tych narzędzi przez ZAFI na stabilność finansową;
- b) skuteczności wymogów dotyczących udzielania zezwoleń na prowadzenie działalności przez ZAFI, które to wymogi określono w art. 7 i 8, oraz systemu przekazywania funkcji określonego w art. 20 niniejszej dyrektywy;
- c) stosowności określonych w art. 15 wymogów mających zastosowanie do ZAFI zarządzających AFI udzielającymi pożyczek;
- d) funkcjonowania i stosowności uprawnienia właściwych organów do zezwalania na wyznaczenie depozytariusza w innym państwie członkowskim, jak określono w art. 21 ust. 5 lit. c), w tym stosowności kryteriów ilościowych ustanowionych w art. 21 ust. 5 lit. c) ppkt (ii).

2. Do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę przypadającą 24 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r. Urząd przedłoży Komisji sprawozdanie dotyczące opracowania zintegrowanego gromadzenia danych nadzorczych, koncentrujące się w szczególności na sposobach:

- a) ograniczenia obszarów powieleń i niespójności między ramami sprawozdawczości w sektorze zarządzania aktywami a ramami sprawozdawczości w innych sektorach branży finansowej;
- b) standaryzacji danych oraz skutecznej wymiany i skutecznego wykorzystania danych już przekazanych we wszelkich unijnych ramach sprawozdawczości przez dowolny odpowiedni właściwy organ, na szczeblu unijnym lub krajowym.

3. Przy przygotowywaniu sprawozdania, o którym mowa w ust. 2, Urząd ściśle współpracuje z Europejskim Bankiem Centralnym (EBC) i z pozostałymi Europejskimi Urzędami Nadzoru oraz, w stosownych przypadkach, z właściwymi organami krajowymi.

4. W następstwie przeglądu, o którym mowa w ust. 1, i po konsultacji z Urzędem Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie przedstawiające wnioski z tego przeglądu.”;

22) w załączniku I wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem I do niniejszej dyrektywy;

23) tekst znajdujący się w załączniku II do niniejszej dyrektywy dodaje się jako załącznik V.

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywie 2009/65/WE

W dyrektywie 2009/65/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 ust. 1 dodaje się następującą lit. u):

„u) »centralny depozyt papierów wartościowych« oznacza centralny depozyt papierów wartościowych zgodnie z definicją w art. 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014*.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniające dyrektywy 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1).”;

1a) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w lit. b) dodaje się następujące ppkt (iii) i (iv):

„(iii) przyjmowanie i przekazywanie zleceń dotyczących instrumentów finansowych;

(iv) wszelkie inne usługi dodatkowe, przy czym dana usługa dodatkowa stanowi kontynuację usług już świadczonych przez spółkę zarządzającą i nie powoduje konfliktów interesów, których nie można rozwiązać za pomocą dodatkowych zasad;”;

(ii) dodaje się następującą lit. c):

„c) administrowanie wskaźnikami referencyjnymi zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/1011.”;

(iii) akapit ostatni otrzymuje brzmienie:

„Spółkom zarządzającym nie zezwala się na mocy niniejszej dyrektywy na świadczenie wyłącznie usług, o których mowa w niniejszym ustępie. Spółkom zarządzającym nie zezwala się na administrowanie wskaźnikami referencyjnymi, które są stosowane w zarządzanych przez nie UCITS.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Art. 9 ust. 2 dyrektywy (UE) 2019/2034, art. 15, art. 16, z wyjątkiem ust. 5 akapit pierwszy, oraz art. 23, 24 i 25 dyrektywy 2014/65/UE mają zastosowanie, jeżeli usługi, o których mowa w ust. 3 lit. a) i b), są świadczone przez spółki zarządzające .”;

2) w art. 7 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. b) i c) otrzymują brzmienie:

„b) osoby faktycznie prowadzące działalność spółki zarządzającej muszą cieszyć się odpowiednio nieposzlakowaną opinią oraz posiadać odpowiednie doświadczenie, również w odniesieniu do danego typu UCITS zarządzanego przez spółkę zarządzającą, przy czym imiona i nazwiska tych osób i każdej osoby przejmującej ich obowiązki podawane są bezzwłocznie do wiadomości właściwych organów, a decyzje dotyczące prowadzenia działalności spółki zarządzającej podejmowane są przez co najmniej dwie osoby fizyczne, które są albo zatrudnione w pełnym wymiarze czasu pracy przez tę spółkę zarządzającą, albo są członkami sprawującymi funkcje wykonawcze w organie zarządzającym tej spółki, które są zaangażowane w pełnym wymiarze czasu pracy w prowadzenie działalności tej spółki zarządzającej oraz które mają miejsce zamieszkania w Unii i spełniają takie warunki;

c) do wniosku o wydanie zezwolenia dołącza się program działalności przedstawiający co najmniej strukturę organizacyjną spółki zarządzającej, określający zasoby techniczne i ludzkie, które będą wykorzystywane do prowadzenia działalności spółki zarządzającej oraz informacje o osobach faktycznie prowadzących działalność tej spółki zarządzającej, w tym:

(i) szczegółowy opis ich roli, stanowiska i szerebła w hierarchii;

(ii) opis ich podległości służbowej i zakresu obowiązków w spółce zarządzającej i poza nią;

(iii) podział czasu pracy według poszczególnych obowiązków;”;

b) dodaje się następującą lit. e):

„e) spółka zarządzająca przedstawia informacje na temat ustaleń dotyczących przekazywania osobom trzecim funkcji zgodnie z art. 13 oraz szczegółową prezentację zasobów ludzkich i technicznych, z których spółka zarządzająca będzie korzystać w celu monitorowania i kontrolowania osoby, której przekazano funkcje.”;

3) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. Spółki zarządzające, które zamierzają przekazać osobom trzecim wykonywanie, w ich imieniu, co najmniej jednej z funkcji wymienionych w załączniku II lub usług, o których mowa w art. 6 ust. 3, powiadamiają właściwe organy w swoim macierzystym państwie członkowskim, zanim ustalenia dotyczące przekazania funkcji staną się skuteczne. Następujące warunki muszą być spełnione:”;

(ii) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) zlecenie nie może utrudniać skutecznego nadzoru nad spółką zarządzającą, w szczególności nie może utrudniać spółce zarządzającej działania, a UCITS bycia zarządzanym, w sposób najkorzystniejszy dla inwestorów i klientów;”;

(iii) lit. g), h) oraz i) otrzymują brzmienie:

„g) zlecenie nie może stanowić utrudnienia dla osób kierujących działalnością spółki zarządzającej w przekazywaniu w dowolnym momencie dalszych poleceń przedsiębiorstwu, któremu przekazano funkcje lub świadczenie usług, ani w cofnięciu zlecenia ze skutkiem natychmiastowym, jeśli leży to w interesie inwestorów i klientów;

h) uwzględniając charakter funkcji i świadczenia usług, które mają zostać przekazane, przedsiębiorstwo, któremu funkcje lub świadczenie usług zostaną przekazane, musi mieć odpowiednie kwalifikacje i być zdolne do podjęcia danych funkcji lub świadczenia danych usług;
oraz

i) prospekty emisyjne UCITS muszą zawierać wykaz usług i funkcji, które spółka zarządzająca może przekazywać zgodnie z niniejszym artykułem;”;

(iv) dodaje się następującą lit. j):

„j) spółka zarządzająca musi być w stanie uzasadnić całą swoją strukturę przekazywania funkcji za pomocą obiektywnych przesłanek.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przekazanie przez spółkę zarządzającą funkcji lub świadczenia usług osobom trzecim nie może wpływać na odpowiedzialność spółki zarządzającej ani depozytariusza. Spółka zarządzająca nie przekazuje swoich funkcji ani świadczenia usług w stopniu, który powodowałby, że w praktyce nie będzie mogła być już uznawana za zarządzającego UCITS lub dostawcę usług, ani w stopniu, który powodowałby, że stanie się ona podmiotem-skrzynką pocztową.”;

c) dodaje się następujące ust. 3, 4 i 5:

„3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, w przypadku gdy funkcja wprowadzania do obrotu, o której mowa w załączniku II, jest wykonywana przez jednego lub kilku dystrybutorów, którzy nie działają we własnym imieniu i którzy wprowadzają do obrotu UCITS na mocy dyrektywy 2014/65/UE lub za pośrednictwem ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych zgodnie z dyrektywą (UE) 2016/97, funkcji takiej nie uznaje się za przekazanie funkcji podlegające wymogom ustanowionym w wyżej wymienionych ustępach, niezależnie od jakiegokolwiek umowy dystrybucyjnej między spółką zarządzającą a dystrybutorem.

4. Przed rozpoczęciem przeglądu, o którym mowa w art. 110a, EUNGiPW przedstawi Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji sprawozdanie zawierające analizę praktyk rynkowych w zakresie przekazywania funkcji i przestrzegania przepisów art. 7 i 13, m.in. na podstawie danych zgłaszanych właściwym organom zgodnie z art. 20a lit. e) oraz na podstawie wykonywania swoich uprawnień w zakresie konwergencji praktyk nadzorczych.

5. Komisja przyjmuje, w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 112a, środki określające:

- a) warunki spełnienia wymogów określonych w ust. 1;
 - b) warunki, zgodnie z którymi uznaje się, że spółka zarządzająca UCITS przekazała swoje funkcje w takim stopniu, że staje się podmiotem-skrzynką pocztową i nie może być już uznawana za zarządzającego UCITS lub dostawcę usług, jak określono w ust. 2.”;
- 4) dodaje się następujący art. 18a:

„Artykuł 18a

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby UCITS miały do dyspozycji co najmniej narzędzia zarządzania płynnością przedstawione w załączniku IIA.

2. Po dokonaniu oceny adekwatności w odniesieniu do realizowanej strategii inwestycyjnej, profilu płynności i polityki umarzania spółka zarządzająca wybiera co najmniej dwa odpowiednie narzędzia zarządzania płynnością z wykazu przedstawionego w załączniku IIA pkt 2–7 i uwzględnia je w regulaminach funduszu lub w dokumentach założycielskich spółki inwestycyjnej na potrzeby ewentualnego wykorzystania tego narzędzia w interesie inwestorów UCITS. Na zasadzie odstępstwa spółka zarządzająca może wybrać tylko jedno narzędzie zarządzania płynnością z załącznika IIA pkt 2–7 w odniesieniu do zarządzanego przez nią UCITS, jeżeli to UCITS uzyskało zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze funduszu rynku pieniężnego zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/1131.

Spółka zarządzająca wdraża szczegółowe zasady i procedury dotyczące uruchamiania i zaprzestania stosowania każdego wybranego narzędzia zarządzania płynnością oraz ustalenia operacyjne i administracyjne dotyczące stosowania takiego narzędzia.

Realizowanie umorzeń w formie niepieniężnej, o którym mowa w załączniku IIA pkt 7, może być uruchamiane jedynie w celu realizacji zleceń umorzenia otrzymanych od inwestorów profesjonalnych oraz jeżeli realizowanie umorzeń w formie niepieniężnej odpowiada proporcjonalnemu odsetkowi aktywów posiadanych przez UCITS.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu trzeciego realizowanie umorzeń w formie niepieniężnej może nie odpowiadać proporcjonalnemu odsetkowi aktywów posiadanych przez UCITS, jeżeli to UCITS jest wprowadzane do obrotu jedynie wśród inwestorów profesjonalnych lub gdy celem polityki inwestycyjnej tego UCITS jest odzwierciedlenie składu określonego indeksu giełdowego lub indeksu papierów dłużnych, o których mowa w art. 53, oraz, dodatkowo, gdy to UCITS jest funduszem inwestycyjnym typu ETF zdefiniowanym w art. 2 pkt 26 rozporządzenia w sprawie rynków instrumentów finansowych.

3. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu zdefiniowania i określenia cech narzędzi zarządzania płynnością przedstawionych w załączniku IIA.

4. EUNGiPW opracowuje wytyczne określające kryteria do celów wyboru i stosowania przez spółki zarządzające odpowiednich narzędzi zarządzania płynnością do zarządzania ryzykiem utraty płynności, w tym odpowiednich informacji ujawnianych inwestorom, z uwzględnieniem zdolności takich narzędzi do ograniczania nienależnych korzyści dla inwestorów, którzy w pierwszej kolejności dokonują umorzenia swoich inwestycji, oraz do ograniczania ryzyk dla stabilności finansowej. Wytyczne te obejmują wskazanie okoliczności, w których może być uruchomione wyodrębnianie aktywów.

5. Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 3, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

5) dodaje się następujące art. 20a i 20b:

„Artykuł 20a

1. Spółka zarządzająca regularnie przekazuje właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego UCITS sprawozdania dotyczące rynków, na których dokonuje transakcji, i instrumentów, którymi obraca, w imieniu zarządzanego przez siebie UCITS.

Spółka zarządzająca przekazuje – w odniesieniu do każdego zarządzanego przez siebie UCITS – informacje na temat instrumentów, którymi obraca, rynków, których jest uczestnikiem lub na których czynnie dokonuje transakcji, oraz informacje na temat ekspozycji i pakietów udziałów każdego zarządzanego przez siebie UCITS. Informacje te obejmują stosowne dane identyfikacyjne umożliwiające powiązanie przekazanych danych dotyczących aktywów, UCITS i spółki zarządzającej z innymi nadzorczymi lub publicznie dostępnymi źródłami danych.

1a. W odniesieniu do każdego zarządzanego przez siebie UCITS spółka zarządzająca przekazuje właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego UCITS następujące informacje:

a) wszelkie nowe ustalenia dotyczące zarządzania płynnością UCITS, w tym wyboru i uruchamiania narzędzi zarządzania płynnością;

b) aktualny profil ryzyka UCITS;

c) wyniki testów warunków skrajnych przeprowadzonych zgodnie z art. 51 ust. 1;

d) informacje o ustaleniach dotyczących przekazywania funkcji, które obejmują przekazywanie funkcji w zakresie zbiorowego lub dyskrejonalnego zarządzania portfelem lub w zakresie zarządzania ryzykiem. Przekazywane informacje obejmują następujące elementy:

(i) informacje o osobach, którym przekazano funkcje, ze wskazaniem ich nazwy i adresu siedziby oraz tego, czy mają ściśle powiązania ze spółką zarządzającą i czy są podmiotami posiadającymi zezwolenie lub podmiotami objętymi regulacją do celów zarządzania aktywami. Informacje te obejmują stosowne dane identyfikacyjne umożliwiające powiązanie przekazanych informacji z innymi nadzorczymi lub publicznie dostępnymi źródłami danych;

(ii) wykaz i opis działań dotyczących przekazywanych funkcji zarządzania ryzykiem i zarządzania portfelem;

(iii) w przypadku przekazywania funkcji zarządzania portfelem – kwotę i odsetek aktywów UCITS, które podlegają ustaleniom dotyczącym przekazywania funkcji w odniesieniu do funkcji zarządzania portfelem;

(iv) wyrażoną w ekwiwalentach pełnego czasu pracy liczbę pracowników zatrudnionych przez spółkę zarządzającą do monitorowania ustaleń dotyczących przekazywania funkcji;

(v) opis okresowych środków należytej staranności stosowanych przez spółkę zarządzającą w celu utrzymania nadzoru, monitorowania i kontroli osoby, której przekazano funkcje, w tym datę zastosowania tych środków, zidentyfikowane problemy oraz, w stosownych przypadkach, środki i harmonogram przyjęte w celu rozwiązania tych problemów;

(vi) w przypadku istnienia ustaleń dotyczących dalszego przekazywania funkcji – informacje wymagane w ppkt (i)–(iii) dotyczące osób, którym dalej przekazano funkcje, oraz działań dotyczących dalej przekazywanych funkcji zarządzania ryzykiem i zarządzania portfelem;

(vii) datę rozpoczęcia i zakończenia obowiązywania ustaleń dotyczących przekazywania i dalszego przekazywania funkcji;

e) wykaz państw członkowskich, w których spółka zarządzająca lub dystrybutor działający w imieniu tej spółki zarządzającej faktycznie wprowadzają do obrotu jednostki UCITS.

1b. Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS zapewniają, aby wszystkie informacje gromadzone na mocy ust. 1 dotyczące wszystkich nadzorowanych przez nich UCITS oraz informacje gromadzone na mocy art. 7 były bezzwłocznie udostępniane właściwym organom innych odnośnych państw członkowskich, EUNGiPW i ERRS w drodze procedur określonych w art. 102–105 dotyczących umów o współpracy oraz wymiany informacji. Organy te bezzwłocznie przekazują również informacje w drodze tych procedur oraz dwustronnie – właściwym organom innych państw członkowskich, które są bezpośrednio zainteresowane – jeżeli spółka zarządzająca znajdująca się pod ich nadzorem lub UCITS zarządzane przez tę spółkę zarządzającą mogą potencjalnie stać się źródłem poważnego ryzyka kontrahenta dla instytucji kredytowej, innych instytucji o znaczeniu systemowym w innych państwach członkowskich lub dla stabilności systemu finansowego w innym państwie członkowskim.

2. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:

a) szczegóły informacji, które mają być przekazywane zgodnie z ust. 1 i ust. 1a lit. a)–c) i e). Te projekty regulacyjnych standardów technicznych określają również odpowiedni poziom standaryzacji informacji, które mają być przekazywane zgodnie z ust. 1a lit. d), bez wprowadzania dodatkowych obowiązków sprawozdawczych. EUNGiPW uwzględnia inne wymogi sprawozdawcze, którym podlegają spółki zarządzające, oraz ustalenia zawarte w sprawozdaniu sporządzonym zgodnie z art. 20b; oraz

b) częstotliwość i terminy składania sprawozdań.

EUNGiPW przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę przypadającą 36 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

3. EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych określających:

a) format i standardy danych na potrzeby sprawozdań, o których mowa w ust. 1 i 1a;

b) metody i ustalenia dotyczące składania sprawozdań, o których mowa w ust. 1 i 1a, w tym metody i ustalenia służące poprawie standaryzacji danych oraz efektywnej wymiany i wykorzystania danych już zgłoszonych w kontekście wszelkich unijnych ram sprawozdawczych przez wszelkie odpowiednie właściwe organy, na szczeblu unijnym lub krajowym.

EUNGiPW przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę przypadającą 36 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 20b

1. Do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę przypadającą 24 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r. EUNGiPW przedłoży Komisji sprawozdanie dotyczące opracowania zintegrowanego zbioru danych nadzorczych, koncentrujące się w szczególności na sposobach:

- a) ograniczenia obszarów powieleń i niespójności między ramami sprawozdawczości w sektorze zarządzania aktywami a ramami sprawozdawczości w innych sektorach branży finansowej oraz
- b) poprawy standaryzacji danych oraz skutecznej wymiany i skutecznego wykorzystania danych już zgłoszonych w kontekście wszelkich unijnych ram sprawozdawczości przez wszelkie odpowiednie właściwe organy, na szczeblu unijnym lub krajowym.

2. Przy przygotowywaniu sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, EUNGiPW ściśle współpracuje z Europejskim Bankiem Centralnym i z pozostałymi Europejskimi Urzędami Nadzoru oraz, w stosownych przypadkach, z właściwymi organami krajowymi.”;

6) w art. 22a wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) depozytariusz z należytą fachowością, starannością i dbałością wybrał i wyznaczył każdą osobę trzecią, której zamierza przekazać część swoich zadań, z wyjątkiem sytuacji, w której tą osobą trzecią jest centralny depozyt papierów wartościowych działający w charakterze CDPW pełniącego rolę depozytu-inwestora zgodnie z definicją w art. 1 lit. f) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/392*, oraz z należytą fachowością, starannością i dbałością kontynuuje dokonywanie okresowych kontroli i bieżącego monitorowania każdej osoby trzeciej, której przekazał część swoich zadań, oraz ustaleń tej osoby trzeciej dotyczących przekazanych jej spraw.

* Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2017/392 z dnia 11 listopada 2016 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów w zakresie udzielania zezwoleń oraz wymogów nadzorczych i operacyjnych dla centralnych depozytów papierów wartościowych (Dz.U. L 65 z 10.3.2017, s. 48).”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do celów niniejszego ustępu świadczenie usług przez centralny depozyt papierów wartościowych działający w charakterze CDPW pełniącego rolę depozytu macierzystego emitenta zgodnie z definicją w art. 1 lit. e) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/392 nie jest uznawane za przekazanie funkcji depozytariusza w zakresie utrzymywania. Do celów niniejszego ustępu świadczenie usług przez centralny depozyt papierów wartościowych działający w charakterze CDPW pełniącego rolę depozytu-inwestora zgodnie z definicją w art. 1 lit. f) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/392 jest uznawane za przekazanie funkcji depozytariusza w zakresie utrzymywania.”;

7) art. 29 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) dyrektorzy spółki inwestycyjnej muszą cieszyć się nieposzlakowaną opinią i posiadać odpowiednie doświadczenie również w odniesieniu do danego rodzaju działalności prowadzonej przez spółkę inwestycyjną i w tym celu nazwiska tych osób i każdej osoby przejmującej ich obowiązki muszą być bezzwłocznie podane do wiadomości właściwych organów; a »dyrektorzy« oznaczają osoby, które z mocy prawa lub na podstawie dokumentów założycielskich reprezentują spółkę inwestycyjną lub które faktycznie ustalają politykę spółki. Decyzje dotyczące prowadzenia działalności spółki inwestycyjnej muszą być podejmowane przez co najmniej dwie osoby fizyczne, które są albo zatrudnione w pełnym wymiarze czasu pracy przez tę spółkę zarządzającą, albo są członkami sprawującymi funkcje wykonawcze w organie zarządzającym tej spółki, które są zaangażowane w pełnym wymiarze czasu pracy w prowadzenie działalności tej spółki zarządzającej oraz które przebywają w Unii i spełniają takie warunki;”;

8) art. 84 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1:

a) UCITS może, w interesie posiadaczy jego jednostek, czasowo zawiesić odkup lub umorzenie swoich jednostek lub uruchomić inne narzędzie zarządzania płynnością wybrane zgodnie z art. 18a ust. 2 lub zaprzestać stosowania tego narzędzia. W interesie posiadaczy jednostek oraz aby zapewnić realizację subskrypcji i umorzeń po uczciwych cenach, UCITS może także uruchomić wyodrębnianie aktywów, o którym mowa w załączniku IIA pkt 8 w sytuacjach gdy UCITS nie może zapewnić rzetelnej i dokładnej wyceny niektórych aktywów lub w przypadku gdy niektóre aktywa stały się niezbywalne;

b) właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS mogą, w interesie posiadaczy jednostek lub w interesie publicznym, zażądać zawieszenia umorzeń i subskrypcji, o którym mowa w załączniku IIA pkt 1.

Czasowe zawieszenie i uruchomienie wyodrębniania aktywów, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a), przewiduje się tylko w wyjątkowych przypadkach, w których wymagają tego okoliczności i gdy jest to uzasadnione z uwagi na interesy posiadaczy jednostek.

3. UCITS bezzwłocznie powiadamia właściwe organy jego macierzystego państwa członkowskiego w przypadku uruchomienia lub zaprzestania stosowania zawieszenia umorzeń i barier umorzeniowych, o których mowa w załączniku IIA pkt 1 i 2.

UCITS powiadamia te same właściwe organy w przypadku uruchomienia lub zaprzestania stosowania wyodrębniania aktywów, o którym mowa w pkt 8 tego załącznika, w rozsądnym terminie przed uruchomieniem lub zaprzestaniem stosowania tego narzędzia zarządzania płynnością.

Państwa członkowskie mogą wymagać od UCITS, by powiadamiały one właściwe organy swojego macierzystego państwa członkowskiego w przypadku gdy zdecydują o uruchomieniu realizowania umorzeń w formie niepieniężnej, o przedłużeniu okresu wypowiedzenia lub o zwiększeniu opłaty płynnościowej, pułapu współczynnika ruchomej wyceny lub opłaty przeciwdziałającej rozwodnieniu określonych w prospekcie emisyjnym funduszu lub o zwiększeniu widełek ceny kupna i sprzedaży w systemie podwójnych cen do celów zarządzania płynnością.

Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS bezzwłocznie informują o wszelkich powiadomieniach otrzymanych zgodnie z niniejszym ustępem właściwe organy goszczącego państwa członkowskiego UCITS i EUNGiPW oraz – jeżeli istnieją potencjalne ryzyka dla stabilności i integralności systemu finansowego – ERRS.

3a. Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS powiadamiają o tym fakcie właściwe organy wszystkich państw członkowskich, w których UCITS wprowadza do obrotu swoje jednostki, i EUNGiPW równoległe z wykonywaniem uprawnień na mocy ust. 2 lit. b) oraz – jeżeli istnieją potencjalne ryzyka dla stabilności i integralności systemu finansowego – ERRS.

3b. Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym UCITS wprowadza do obrotu swoje jednostki, lub właściwy organ spółki zarządzającej może wystąpić z wnioskiem do właściwego organu macierzystego państwa członkowskiego UCITS o wykonanie uprawnień określonych w ust. 2, lit. b), podając uzasadnienie swojego wniosku i powiadamiając o tym fakcie EUNGiPW oraz – jeżeli istnieją potencjalne ryzyka dla stabilności i integralności systemu finansowego – ERRS.

3c. W przypadku gdy właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego UCITS nie przychyli się do wniosku, o którym mowa w ust. 3b, informuje o tym fakcie właściwy organ występujący z wnioskiem i EUNGiPW, podając uzasadnienie braku zgody, oraz – jeżeli istnieją potencjalne ryzyka dla stabilności i integralności systemu finansowego – ERRS.

3d. Na podstawie informacji otrzymanych zgodnie z ust. 3b i 3c EUNGiPW w rozsądnym terminie wydaje właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego UCITS opinię w sprawie wykonywania uprawnień określonych w ust. 2 lit. b).

3e. Jeżeli właściwy organ nie stosuje się lub nie zamierza zastosować się do opinii EUNGiPW, o której mowa w ust. 3d, informuje o tym EUNGiPW, podając uzasadnienie niezastosowania się do opinii lub takiego zamiaru. EUNGiPW może opublikować informacje o tym, że właściwy organ nie stosuje się lub nie zamierza zastosować się do jego porady, w tym uzasadnienie niezastosowania się lub takiego zamiaru podane przez właściwy organ, chyba że taka publikacja jest sprzeczna z uzasadnionym interesem posiadaczy jednostek lub interesem publicznym lub mogłaby poważnie zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu i integralności rynków finansowych lub stabilności całości lub części systemu finansowego Unii. EUNGiPW z wyprzedzeniem zawiadamia właściwe organy o takiej publikacji.

3f. EUNGiPW opracowuje wytyczne zapewniające właściwym organom wskazówki dotyczące wykonywania przez nie uprawnień określonych w ust. 2 lit. b). Opracowując te wytyczne, EUNGiPW bierze pod uwagę potencjalne skutki takiej interwencji nadzorczej dla ochrony inwestorów i stabilności finansowej w innym państwie członkowskim lub w Unii.”;

9) w art. 98 dodaje się następujące ust. 3 i 4:

„3. Właściwy organ goszczącego państwa członkowskiego UCITS może zwrócić się do właściwego organu macierzystego państwa członkowskiego UCITS o bezzwłoczne wykonanie uprawnień określonych w ust. 2, podając uzasadnienie swojego wniosku i powiadamiając EUNGiPW oraz – jeżeli istnieją potencjalne ryzyka dla stabilności i integralności systemu finansowego – ERRS.

Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego UCITS bezzwłocznie informuje o wykonanych uprawnieniach i swoich ustaleniach właściwy organ goszczącego państwa członkowskiego UCITS, EUNGiPW oraz – jeżeli istnieją potencjalne ryzyka dla stabilności i integralności systemu finansowego – ERRS.

4. EUNGiPW może zwrócić się do właściwego organu o przedstawienie mu wyjaśnień dotyczących konkretnych spraw, które stwarzają poważne zagrożenie dla ochrony inwestorów, zagrażają prawidłowemu funkcjonowaniu i integralności rynków finansowych lub stwarzają ryzyka dla stabilności całości lub części systemu finansowego Unii.”;

11) dodaje się następujący art. 110a:

„Do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę przypadającą 60 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r. oraz w następstwie sprawozdania sporządzonego przez EUNGiPW zgodnie z art. 13 ust. 4 Komisja inicjuje przegląd funkcjonowania systemu przekazywania funkcji ustanowionego w art. 13.”;

12) w art. 112a wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się następujący akapit:

„Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 13, powierza się Komisji na okres czterech lat od dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.”;

b) ust. 3 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 12, 13, 14, 18a, 20a, 26b, 43, 50a, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 i 111, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.”;

c) ust. 5 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 12, 13, 14, 18a, 20a, 26b, 43, 50a, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 i 111 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

13) w załączniku I wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem III do niniejszej dyrektywy;

14) tekst znajdujący się w załączniku IV do niniejszej dyrektywy dodaje się jako załącznik IIA.

Artykuł 3

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę przypadającą 24 miesiące po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.
2. Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia [...] r.
3. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.
4. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego *W imieniu Rady*

Przewodniczący/Przewodnicząca *Przewodniczący/Przewodnicząca*

ZAŁĄCZNIKI

do wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady

zmieniającej dyrektywy 2011/61/UE i 2009/65/WE w zakresie ustaleń dotyczących przekazywania funkcji, zarządzania ryzykiem utraty płynności, sprawozdawczości nadzorczej, świadczenia usług depozytowych i powierniczych oraz udzielania pożyczek przez alternatywne fundusze inwestycyjne

{SEC(2021) 570 final} – {SWD(2021) 340 final} – {SWD(2021) 341 final}

ZAŁĄCZNIK I

W załączniku I dodaje się następujące pkt 3 i 4:

„3. Udzielanie pożyczek w imieniu AFI.

4. Obsługa podmiotów specjalnego przeznaczenia utworzonych do celów sekurytyzacji.”

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK V

NARZĘDZIA ZARZĄDZANIA PŁYNNOŚCIĄ DOSTĘPNE DLA ZAFI ZARZĄDZAJĄCYCH AFI TYPU OTWARTEGO

- 1) Zawieszenie umorzeń i subskrypcji: zawieszenie umorzeń i subskrypcji oznacza, że inwestorzy czasowo nie mogą umarzać ani nabywać udziałów lub jednostek uczestnictwa w funduszu.
- 2) Bariery umorzeniowe: bariera umorzeniowa to czasowe ograniczenie prawa posiadaczy udziałów do umorzenia posiadanych udziałów lub jednostek uczestnictwa. Ograniczenie to jest częściowe, tak by inwestorzy mogli umorzyć jedynie pewną część posiadanych udziałów lub jednostek uczestnictwa.
- 3) Okresy wypowiedzenia: okres wypowiedzenia odnosi się do terminu, w którym inwestorzy – w przypadku umarzenia swoich udziałów – muszą uprzednio powiadomić o tym fakcie zarządzających funduszem. Stosowanie okresów wypowiedzenia jako narzędzia zarządzania płynnością wiąże się z przedłużeniem terminu uprzedniego powiadomienia, aby zapewnić zarządzającemu funduszem możliwość realizacji zleceń umorzenia w dłuższym terminie.
- 4) Opłaty płynnościowe w przypadku umorzenia: z góry ustalona opłata, wyrażona jako wartość procentowa inwestycji, jest wpłacana na rzecz funduszu przez inwestorów przy umarzeniu ich udziałów w funduszu. Odzwierciedla ona koszt osiągnięcia płynności i zapewnia, by inwestorzy, którzy pozostają w funduszu, nie zostali w sposób niesprawiedliwy postawieni w niekorzystnej sytuacji, gdy inni inwestorzy umarzą swoje jednostki uczestnictwa lub udziały w danym okresie. Zarządzanie płynnością może wiązać się ze zwiększeniem opłaty za umorzenie;
- 5) Ruchoma wycena lub system podwójnych cen: te mechanizmy ustalania cen mogą być stosowane w celu zminimalizowania wpływu umorzeń i subskrypcji w ramach funduszu na wartość portfela inwestycyjnego.

Ruchoma wycena odnosi się do korekty pojedynczej wartości aktywów netto udziałów lub jednostek uczestnictwa w funduszu inwestycyjnym poprzez zastosowanie do tej ceny z góry ustalonego współczynnika („współczynnik ruchomej wyceny”), tak aby odzwierciedlała ona koszt transakcji funduszu wynikających z działalności inwestora. Zarządzanie płynnością może wiązać się ze zwiększeniem współczynnika ruchomej wyceny w ramach z góry ustalonego limitu.

System podwójnych cen odnosi się do obliczania dwóch cen w każdym momencie wyceny: ceny sprzedaży, po której inwestor może zakupić jednostki uczestnictwa lub udziały w funduszu, oraz ceny kupna, po której inwestorzy mogą sprzedawać swoje jednostki uczestnictwa lub udziały w funduszu. Ceny te są obliczane na podstawie wartości aktywów netto na jednostkę uczestnictwa lub udział, do której to wartości dodaje się lub od której odejmuje się z góry ustaloną kwotę na pokrycie kosztów płynności poszczególnych subskrypcji lub umorzeń.

6) Opłata przeciwdziałająca rozwodnieniu: opłata przeciwdziałająca rozwodnieniu jest opłatą nakładaną na indywidualnych inwestorów zawierających transakcje, uiszczaną na rzecz funduszu, mającą na celu ochronę pozostałych inwestorów przed ponoszeniem kosztów związanych z zakupem lub sprzedażą aktywów z powodu dużych wpływów lub wypływów. Opłata przeciwdziałająca rozwodnieniu nie wiąże się z żadną korektą ceny udziałów lub jednostek uczestnictwa w funduszu. Opłata jest obliczana z uwzględnieniem bieżących kosztów płynności i warunków rynkowych.

7) Realizowanie umorzeń w formie niepieniężnej: realizowanie umorzeń w formie niepieniężnej pozwala zarządzającemu funduszem na realizację zlecenia umorzenia poprzez przeniesienie na umarzających posiadaczy jednostek uczestnictwa lub udziałów – zamiast gotówki – aktywów będących w posiadaniu funduszu.

8) Wyodrębnianie aktywów: wyodrębnianie aktywów pozwala na oddzielenie, w wyjątkowych okolicznościach, niektórych inwestycji, których cechy ekonomiczne lub prawne uległy znaczącej zmianie lub stały się niepewne, od pozostałych inwestycji funduszu inwestycyjnego.”.

ZAŁĄCZNIK III

W załączniku I tabela A pkt 1.13 w tabeli otrzymuje brzmienie:

„1.13. Procedury i warunki odkupu lub umorzenia jednostek oraz okoliczności, w których odkup lub umorzenie mogą zostać zawieszane lub mogą zostać uruchomione inne narzędzia zarządzania płynnością.

1.13. Procedury i warunki odkupu lub umorzenia jednostek oraz okoliczności, w których odkup lub umorzenie mogą zostać zawieszane lub mogą zostać uruchomione inne narzędzia zarządzania płynnością.

W przypadku spółek inwestycyjnych posiadających różne subfundusze – informacje na temat sposobu, w jaki posiadacz jednostek może przejść z jednego subfunduszu do drugiego oraz opłat mających zastosowanie w takich przypadkach.”.

ZAŁĄCZNIK IV

„ZAŁĄCZNIK IIA

NARZĘDZIA ZARZĄDZANIA PŁYNNOCIĄ DOSTĘPNE DLA UCITS

- 1) Zawieszenie umorzeń i subskrypcji: zawieszenie umorzeń i subskrypcji oznacza, że inwestorzy czasowo nie mogą umarzać ani nabywać udziałów lub jednostek w funduszu.
- 2) Bariery umorzeniowe: bariera umorzeniowa to czasowe ograniczenie prawa posiadaczy udziałów do umorzenia posiadanych jednostek. Ograniczenie to jest częściowe, tak by inwestorzy mogli umorzyć jedynie pewną część posiadanych jednostek.
- 3) Okresy wypowiedzenia: okres wypowiedzenia odnosi się do terminu, w którym inwestorzy – w przypadku umarzania swoich jednostek – muszą uprzednio powiadomić o tym fakcie zarządzających funduszem. Stosowanie okresów wypowiedzenia jako narzędzia zarządzania płynnością wiąże się z przedłużeniem terminu uprzedniego powiadomienia, aby zapewnić zarządzającemu funduszem możliwość realizacji zleceń umorzenia w dłuższym terminie.
- 4) Opłaty płynnościowe w przypadku umorzenia: z góry ustalona opłata, wyrażona jako wartość procentowa inwestycji, jest wpłacana na rzecz funduszu przez inwestorów przy umarzaniu ich jednostek w funduszu. Odzwierciedla ona koszt osiągnięcia płynności i zapewnia, by inwestorzy, którzy pozostają w funduszu, nie zostali w sposób niesprawiedliwy postawieni w niekorzystnej sytuacji, gdy inni inwestorzy umarzają swoje jednostki w danym okresie. Zarządzanie płynnością może wiązać się ze zwiększeniem opłaty za umorzenie.
- 5) Ruchoma wycena lub system podwójnych cen: te mechanizmy mogą być stosowane w celu zminimalizowania wpływu umorzeń i subskrypcji na wartość portfela inwestycyjnego.

Ruchoma wycena odnosi się do korekty pojedynczej wartości aktywów netto jednostek w funduszu inwestycyjnym poprzez zastosowanie do tej ceny z góry ustalonego współczynnika („współczynnik ruchomej wyceny”), tak aby odzwierciedlała ona koszt transakcji funduszu wynikających z działalności inwestora. Zarządzanie płynnością może wiązać się ze zwiększeniem współczynnika ruchomej wyceny w ramach z góry ustalonego limitu.

System podwójnych cen odnosi się do obliczania dwóch cen w każdym momencie wyceny: ceny sprzedaży, po której inwestor może zakupić jednostki w funduszu, oraz ceny kupna, po której inwestorzy mogą sprzedawać swoje jednostki w funduszu. Ceny te są obliczane na podstawie wartości aktywów netto na jednostkę, do której to wartości dodaje się lub od której odejmuje się z góry ustaloną kwotę na pokrycie kosztów płynności poszczególnych subskrypcji lub umorzeń.

6) Opłata przeciwdziałająca rozwodnieniu: opłata przeciwdziałająca rozwodnieniu jest opłatą nakładaną na indywidualnych inwestorów zawierających transakcje, uiszczaną na rzecz funduszu, mającą na celu ochronę pozostałych inwestorów przed ponoszeniem kosztów związanych z zakupem lub sprzedażą aktywów z powodu dużych wpływów lub wypływów. Opłata przeciwdziałająca rozwodnieniu nie wiąże się z żadną korektą ceny jednostek funduszu. Opłata jest obliczana z uwzględnieniem bieżących kosztów płynności i warunków rynkowych.

7) Realizowanie umorzeń w formie niepieniężnej: realizowanie umorzeń w formie niepieniężnej pozwala zarządzającemu funduszem na realizację zlecenia umorzenia poprzez przeniesienie na umarzających posiadaczy jednostek – zamiast gotówki – aktywów będących w posiadaniu funduszu.

8) Wyodrębnianie aktywów: wyodrębnianie aktywów pozwala na oddzielenie, w wyjątkowych okolicznościach, niektórych inwestycji, których cechy ekonomiczne lub prawne uległy znaczącej zmianie lub stały się niepewne, od pozostałych inwestycji funduszu inwestycyjnego. To oddzielenie nie może doprowadzić do sytuacji, w której UCITS przekształci się w fundusz niebędący UCITS, zgodnie z art. 1 ust. 5 dyrektywy w sprawie UCITS.”.